MASTER NEGATIVE
NO. 93-81319-20

MICROFILMED 1993

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States - Title 17, United States Code - concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material.

Under certain conditions specified in the law, libraries and archives are authorized to furnish a photocopy or other reproduction. One of these specified conditions is that the photocopy or other reproduction is not to be "used for any purpose other than private study, scholarship, or research." If a user makes a request for, or later uses, a photocopy or reproduction for purposes in excess of "fair use," that user may be liable for copyright infringement.

This institution reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

BRACHMANN, FRIEDRICH

TITLE:

QVAESTIONES PSEVDO-DIOGENIANEAE

PLACE:

LIPSIAE

DATE:

1885

Master Negative #

93-81319-20

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

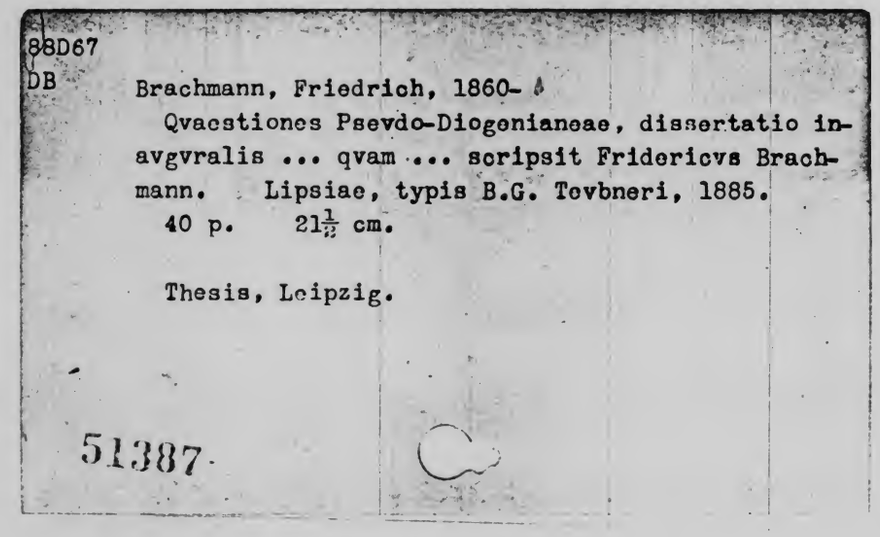

88D67
DB

Brachmann, Friedrich, 1860-

Qvaestiones Psevdo-Diogenianeae, dissertatio inavgvralis ... qvam ... scripsit Fridericvs Brachmann. Lipsiae, typis B.G. Tevbneri, 1885.
40 p. 21½ cm.

Thesis, Leipzig.

51387

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35 REDUCTION RATIO: 11x
IMAGE PLACEMENT: IA IIA IB IIB
DATE FILMED: 4-26-93 INITIALS SM
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

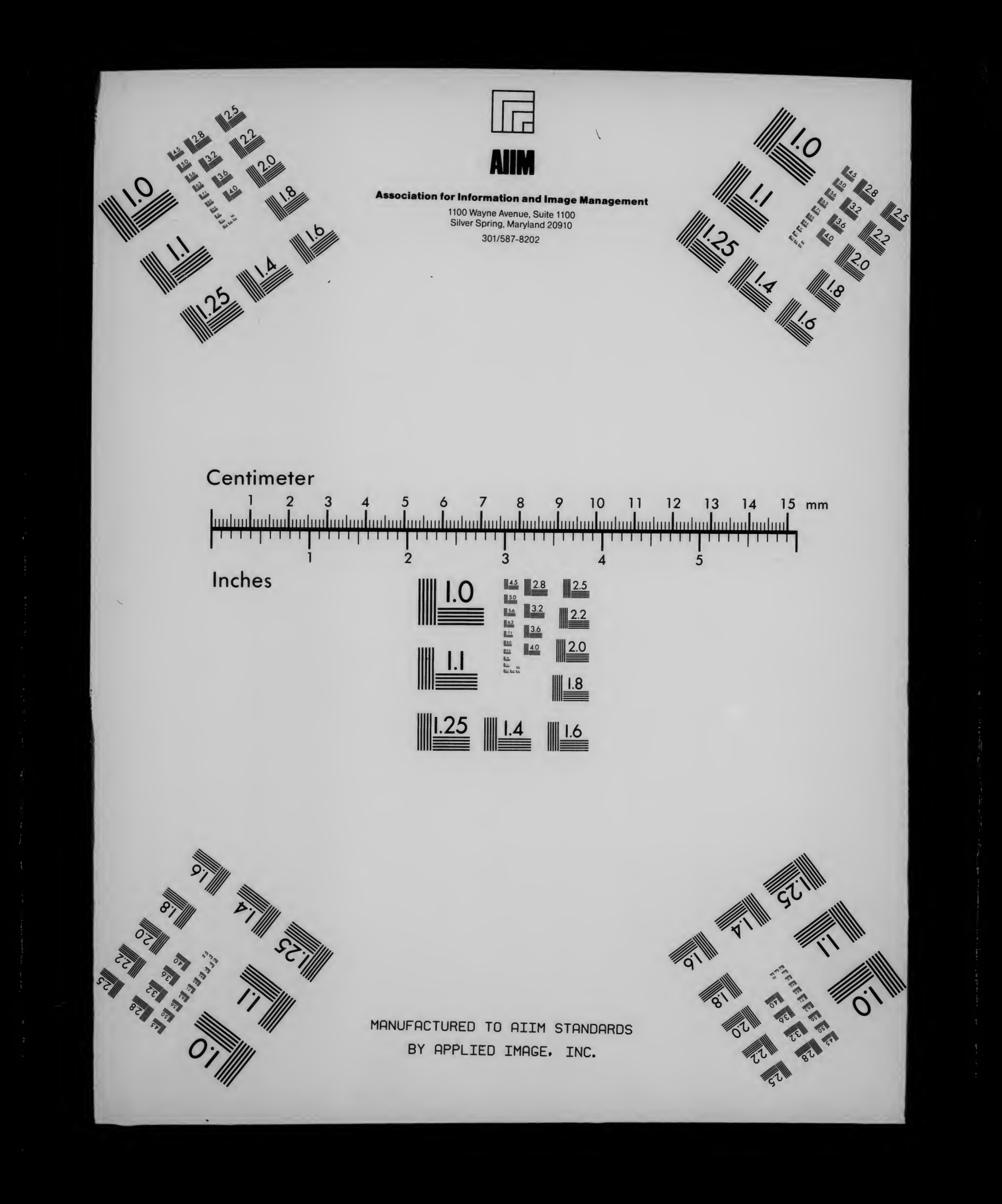
AIIM
Association for Information and Image Management
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202
Centimeter
Inches
MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

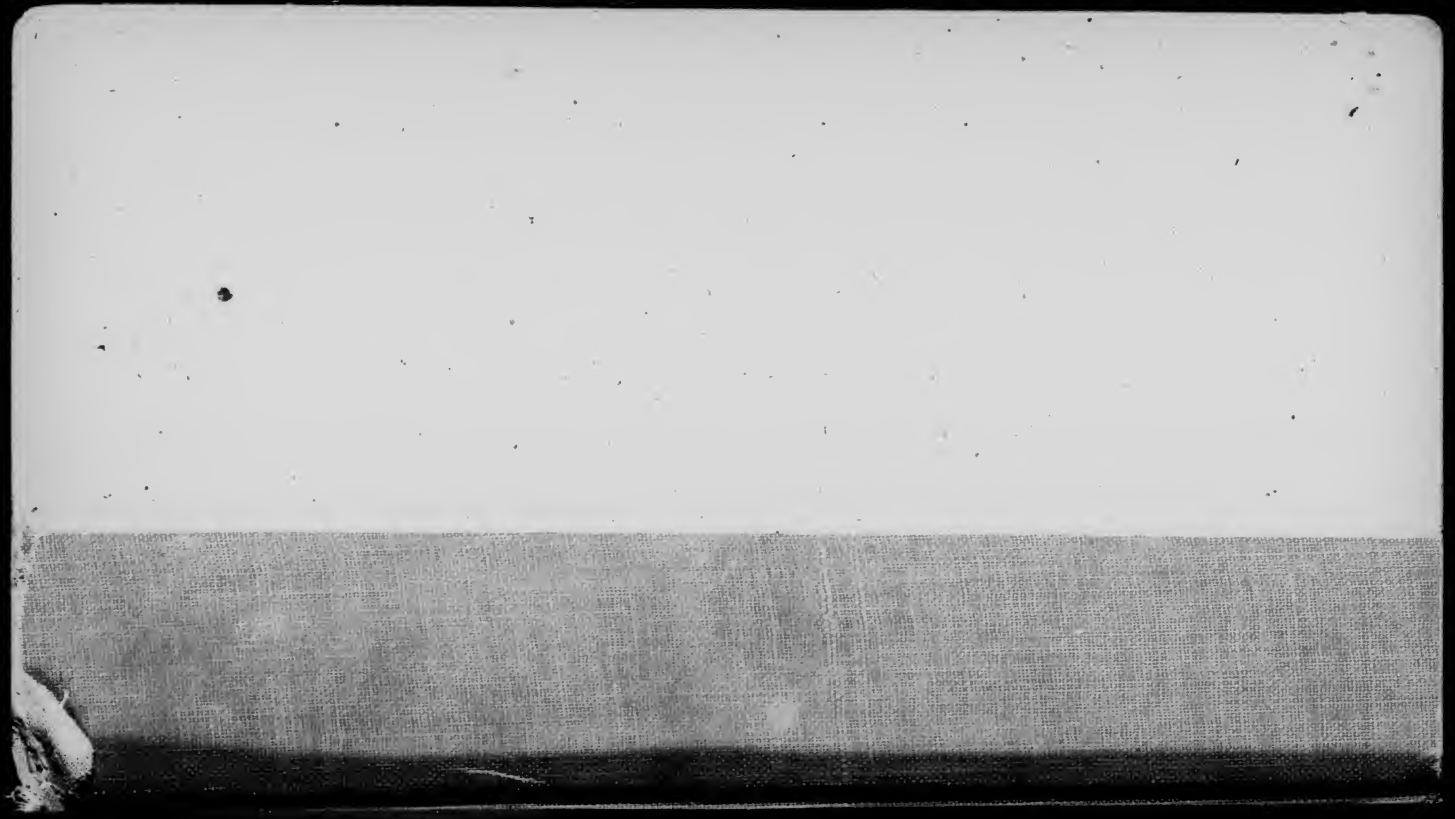

88D67 DB

Columbia University
in the City of New York

LIBRARY

erut/

QVAESTIONES

PSEVDO-DIOGENIANEAE

DISSERTATIO INAVGVRALIS PHILOLOGICA

QVAM . . .

AD SVMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

AB AMPLISSIMO

PHILOSOPHORVM ORDINE LIPSIENSI

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

FRIDERICVS BRACHMANN

LIPSIAE
TYPIS B. G. TEVBNERI
MDCCCLXXXV

OTTONI · CRVSIO

SACRVM

88D67
DB

§ 1. De antiquo paroemiographorum corpore.

Studia paroemiographica nuperrime a viris doctis saepius tractata Crusii inprimis libello qui inscribitur „analecta critica ad paroemiographos Graecos" ita sunt amplificata et explicata, ut iam videatur illius vestigia prementibus nobis via qua progredi possimus satis munita esse. Exposuit enim Athoi (M)[1]) et Laurentiani (L)[2]) commune archetypon quinque continuisse proverbiorum conlectiones, quarum priores tres (si Athoi ordinem integriorem sequimur) Zenobii complecterentur τῶν Ταῤῥαίου καὶ Διδύμου παροιμιῶν epitomen tripartitam; ad quartam conlectionem (L II, in M deficientem) „certe a fabulatore aliquo aetatis imperatorum conflatam" referenda esse verba in L conlectioni tertiae subscripta: Πλουτάρχου παροιμίαι αἷς Ἀλεξανδρεῖς ἐχρῶντο; quintam denique conl. (L III M IV) frustula praebere satis exigua operis post Luciani aetatem a sophista aliquo conformati. Iam quamquam Zenobii recensio Athoa ex deteriore[3]) fluxit archetypo quam codices a Gottingensibus evolgati[4]), neque caret diasceuastae vel librarii corruptelis interpolationibus additamentis, tamen minime est spernenda; nam cum requisitae doctrinae reliquias servavit a Nauckio[5]) adcuratissime compositas, tum lemmatum ordinem veriorem praebet quam codd. volgati secundum litteras illi dispositi, quod primus demonstravit Jungblutius[6]), Crusius genuini ordinis rationibus perspectis fusius explanavit p. 70 sqq. Miserrima autem omnium est quintae quam Crusius dicit conlectionis (M IV L III) conditio, de qua vide eundem p. 65 sqq. Ex toto enim sophistae opere litterarum ordine diligenter composito, quod per omnes litteras se porrexisse cum per se veri est simile, tum ex codd. volgg. cognosci potest, nil nisi primae litterae prior pars (αβ—αν) in L exstat (in M deest initium) turpiter et illa deformata, saepe ut

1) ed. Miller.: Mélanges de littérature Grecque Paris 1868.
2) ed. Jungblutius Mus. Rhen. XXXVIII (1883) p. 394—420.
3) Quod non perspexit Warnkrossius: De paroemiographis capita duo. Diss. inaug. Gryphisw. 1881 p. 9.
4) Corpus paroemiographorum Graecorum edd. E. L. a Leutsch et F. G. Schneidewin Gottingae Tom. I 1839, Tom. II 1851.
5) „Bericht über E. Miller: Mélanges etc." in: bulletin de l'académie impériale de sciences de St. Petersbourg XIII 1869 col. 844 sqq. quibus adde Crus. l. s. s. p. 97 adn. 1.
6) Quaestionum de paroemiographis pars prior: De Zenobio. Diss. inaug. Hal. 1882 pag. 6 sqq.

quae sibi velint explicationes omnino intellegi non possit. Tum inde ab: τάχ' εἰςόμεθα μάντεως (μάντεων) ὑπέρτερον varia scholia expilantur, quibus accedunt inde ab ἀδράστεια usque ad finem interpolationes e lexico aliquo depromptae.

Ex codice persimili sed melioris notae cum volgatorum librorum archetypon expressum esset, tres illos Zenobii libros continebat una cum proverbiis Alexandrinis ex ordine litterarum haud diligenter compositos, quibus sub singulis litteris et densissimi quintae conlectionis et continui ordines e lexico aliquo deprompti inculcati erant, multo illi adcuratius dispositi semper ut binae vel plures litterae respicerentur. Tali ex fonte hausti in duas volgati discedunt partes: ab altera stant codices PHF[1]) recensio Parisina, ab altera BVA[2]) recensio Bodleiana, explicationum ubertate illa, haec ordinis integritate praestantior.

Conlectionem denique Ps.-Diogenianeam[3]) Zenobio Bodleiano simillimam sed multo deteriorem, celeberrimi illius grammatici nomen iniuria prae se ferre Jungblutius l. s. s. pag. 17 sqq. luculenter demonstravit[4]); proprium sibi habet et magnum lemmatum numerum (quintae potissimum conlect.) sub quibus plura coniunguntur proverbia easdem sententias inlustrantia, et proverbiorum quaedam agmina in fine singularum litterarum a ceteris Zenobii codicibus omissa, de quibus infra agetur.

§ 2. Paroemiographi Byzantini ex codicibus Pseudo-Diogenianeis pendentes.

Hactenus adhuc progressa sunt studia paroemiographica. Itaque reliqui paroemiographi a Gottingensibus editi Vaticanus Krameri, Gregorius Cyprius, Diogeniani epitome Vindob., Macarius, Apostolius, de quibus neque alii vv. dd. fusius disseruerunt, neque Crusius egit, nisi in transcursu p. 39 sqq. haud indigni mihi videbantur, quorum in copias altius inquirerem. Cum vero multo plures sint quaestiones ab illis oriundae et difficiliores, quam quae hac disputatione possint confici, hoc unum mihi proposui, ut qua cognationis ratione cum Zenobii codicibus cohaererent, quam adcuratissime investigarem. Hanc enim quaestionem ad commune codd. Zenob. archetypon restituendum magni esse momenti haud difficile est intellectu. Qua in re exploranda primam mihi dedit ansam, quod in omnibus codd. supra adlatis multa exstant proverbia, a D solo in fine singularum litterarum servata (cf. tabulas Warnkr. l. s. s. p. 22, Crus. p. 24). En habes:

1) ed. Gaisford: Paroemiographi Graeci Oxonii 1836 p. 228—392 Corpus Paroem. Gotting. I p. 1—175.
2) ed. Gaisf. p. 1—120.
3) cuius de codicibus ab editoribus Schotto, Gaisfordo, Gottingensibus adhibitis vide Gaisf. praef. V sq. Schneidew. praef. p. XXX.
4) cf. Crusium l. s. s. p. 23 et p. 115 adn. 1.

Diog. I[1])	Apostolius	Vatic. K.	Greg. Cyprius	DiogVind.	Macarius
II 72	I 89	—	— Leid. I 52	—	I 52
73	II 21	I 90	Pant. I 61	I 75	—
74	I 96	I 91	—	—	—
75	II 37	I 76	—	—	I 81
76	II 25	—	P I 62	—	I 90
77a	II 78	I 93	P I 63	—	I 97
77b	—	—	—	—	I 98
78	III 28	—	—	—	—
79	III 76	—	—	—	—
80	IV 25	—	—	—	II 60
81	III 91	I 100	P I 67	—	II 29
82	II 7	—	—	—	—
83a	III 48	—	—	—	II 18
83b	III 67	—	—	—	—
84	III 41	—	—	I 78	—
85	III 62	—	—	—	—
86	III 39	—	—	I 79	II 26
87	III 63	II 1	P I 68	I 81	—
88	III 46	—	—	—	—
89	III 47	—	—	—	—
90	IV 6	—	P I 89	—	II 35
91	— Ars. III 100a	—	—	I 82b[2])	II 30
92	III 99	—	—	—	II 33
93	III 93	II 2	P I 30	I 82	—
94	IV 1	II 27	P I 83	—	II 44
95	IV 2	—	—	—	—
96	III 94	II 3	—	—	—
97	III 97	II 4	—	I 83	II 47
98	XIV 37	—	—	—	—
99	IV 3	II 32	—	—	—
100	—	—	—	—	—
III 1	IX 7	—	—	—	—
2	III 98	II 5	— L I 58	—	II 48
3	IV 9	II 6	P I 69	I 84	II 51
4	III 85	—	—	—	II 45
5	III 86	—	—	—	—
6	IV 4	II 28	— L I 60	—	—
7	IV 13	—	—	—	—
8	IV 18	—	—	I 87	II 56
9	IV 24	—	—	—	—
10	III 75 cf. Ars. IV 27a	—	—	—	II 58

1) hoc modo (vel littera D) Ps.-Diogenianum primi voluminis Gotting. ab epitome Vindobonensi (DV) distinguere libet.
2) hoc lemma in corpore Gotting. frustra quaeres. Crusius vero qui nuperrime hunc codicem Vindobonensem inspexit suamque conlationem benignissime mihi utendam permisit DV post lemma I 82 eadem verba atque Mac. II 30 praebere testatur.

Diog. I	Apostolius	Vatic. K.	Greg. Cyprius	Diog.Vind.	Macarius
III 11	IV 26	—	—	I 86	II 61
12	IV 27	—	—	—	—
13	IV 28	—	—	—	—
14	IV 33	II 7	P I 70	I 92	—
15	IV 37	II 34	—	—	—
16	IV 38	—	—	—	II 62
17	VI 44	II 14	P I 75	I 93	—
18	IV 35	II 16	—	—	—
19	IV 39	II 35	—	I 94	—
20	IV 43	—	—	—	—
21	IV 46	—	—	—	—
22	IV 47	—	—	—	—
23	IV 54	—	—	—	II 65
24	IV 62	II 17	— L I 59	—	II 66
25	IV 68	II 20	—	—	—
26	II 60	—	—	—	I 95
27	III 59	—	—	—	—
28	— Ars. III 31 a	—	—	—	II 25
29	I 36	—	—	I 91	I 29
30	II 55, VIII 41	II 21	P I 77	—	IV 33
31	II 96	—	—	—	—
32	III 69	II 37	P I 71	I 95	—
33	IV 8	II 38	P I 88	—	II 46
34	IV 36	—	—	—	VII 46
35	IV 30	I 1	P I 1	—	—
36	IV 55	—	—	—	—
37	IV 56	I 3	P I 2	—	II 69
38	IV 31 et M.P. I 31	I 2	—	—	—
39	II 88	II 23	P I 79	—	—
40	III 87	I 4	— L I 25	—	—
41	II 76	II 22	P I 78	—	—
42	III 79	I 5	—	—	—
IV 38	VI 30	—	—	—	—
39	— Ars. VI 8 a	—	— L I 95	—	—
IV 85	VII 79	—	—	—	III 56
86	VI 65, 66	—	—	—	—
87	VII 2	—	—	—	—
88	VII 22	III 15	P II 47	—	—
89	VII 85	—	—	—	IV 9
90	VIII 13	—	—	—	—
91	VIII 21	—	—	—	IV 25
92	VI 90	—	—	—	III 66
93	VI 81	—	—	—	—
V 17	VIII 58	—	—	—	—
18	VIII 56	—	—	—	—
V 30	IX 6, M.P. I 71	—	—	—	—
31	IX 12	—	—	—	—
32	IX 9	III 50	P II 73	—	IV 78
33	IX 19	—	— L II 31	—	IV 83

Diog. I	Apostolius	Vatic. K.	Greg. Cyprius	Diog.Vind.	Macarius
V 85? cf. B 403	X 29 cf. VI 87	cf. III 14	cf. P II 44	—	—
86	— M. P. I 90	—	—	—	—
87	IX 35	—	—	—	—
88	IX 40	—	— L II 50	—	IV 92
89	IX 23	—	—	—	—
90	IX 38	—	— L II 48	—	—
91	IX 85	—	—	—	—
92	X 6	—	—	—	V 28
93	—	—	—	—	—
94	X 22	—	— L II 56	—	—
95	IX 48	—	—	—	IV 97
96	IX 27	III 65	P II 88	—	—
97	IX 71	—	—	—	—
98	IX 72	—	—	—	—
99	— M. P. I 81	—	— L II 42	—	—
100	IX 66	III 66	P II 89	—	—
VI 26	X 94	—	—	III 11	—
27	X 95	—	— L II 65	III 12	—
28	XI 1	III 82	P II 99	III 13	—
29	—	—	—	—	—
30	X 47	—	—	—	—
31	— Ars. X 72 a	—	—	—	—
32	— Ars. X 96 a	—	—	—	—
VI 67	XI 47	—	—	—	—
68	XI 37	—	—	—	—
69	—	—	—	—	—
70 a	— M. P. II 14	—	—	—	V 96
70 b	— Ars. XI 38 a	—	—	—	V 92
71 cf. P V 69	cf. XV 12	III 89	— L II 47	—	V 93 cf. VII 48
72	XI 48	—	—	III 28	—
73	XI 65	—	—	III 29	—
74 cf. B 243	XI 94	III 95	P III 8	—	VI 7
VI 90	XII 19	—	—	—	—
VI 91	XII 24	III 100	P III 15	—	—
92	XII 25	IV 1	P III 16	—	VI 17
93	XII 28	IV 44	P III 66	—	—
VII 31	XII 61	—	—	—	—
32	XII 80	IV 13	P III 28	—	—
33	XII 82	IV 14	P III 29	—	VI 38
34	XIII 5	—	—	—	—
35	XII 45	—	—	—	—
36	XII 46	—	—	—	—
37	XII 73	—	—	III 53	—
38	—	IV 11	—	—	VI 62
39	XIII 67	—	—	—	—

Diog. I	Apostolius	Vatic. K.	Greg. Cyprius	Diog.Vind.	Macarius
VII 40	XIII 68	—	—	—	VI 66
41	XIII 69	—	—	—	—
VII 88	— M. P. II 52	—	—	—	—
89	XIV 85	—	—	—	—
90	XIV 12	—	—	—	—
91	XIV 26	—	P III 52	—	—
92	XIV 68	IV 34	P III 51	—	VII 23
93	XIV 75	IV 20	P III 35	—	VII 33
94	XIV 32	—	—	—	—
95	— M. P. II 68	—	—	—	—
VIII 16	— M. P. II 86	—	—	—	VII 78
17	— M. P. II 87	—	—	—	—
18	XV 78	IV 42	P III 64	—	VII 90
19	XV 71	—	—	—	—
20 B 842!	XV 56	—	—	—	—
VIII 46	XVI 61	IV 62	—	—	VIII 29
46b	XVI 55	—	—	—	VIII 24
47	XVI 58	—	—	—	VIII 38
48	XVII 20	—	P III 78	—	—
49	XVI 81	—	—	—	—
50	XVI 3	—	—	—	—
51	— M. P. II 96	—	—	—	—
52	XVI 60	—	—	—	VIII 30
53	XVII 17	—	— L III 15	—	VIII 45
54	XVII 5	—	—	—	—
55	XVII 44	—	—	—	—
56	XVII 48	—	—	—	—
57	XVII 19	IV 75	P III 84	—	—
58	XVI 26	—	—	—	VIII 7
VIII 64	XVII 74	—	—	—	—
VIII 71	XVIII 51	—	— L III 41	—	VIII 93
VIII 75	XVIII 57	V 21	P IV 5	—	VIII 94
76	XVIII 66	—	—	—	—

Iam constat, quod supra diximus. Et ne putes hoc posse cogitari, ex variis fontibus haec proverbia in singulos codices irrepsisse, age conferas singulas inter se explicationes, neque dubii quidquam relinquet verborum consensus. Itaque pro certo potest adfirmario mnes paroemiographos Byzantinos copias suas ex archetypo sive archetypis hausisse Ps.-Diogeniani nostri simillimis.[1]) Ubi vero attentius singula harum conlectionum proverbia contuleris, in duas eas discedere familias facile intelleges: hinc epitomen Vindobonensem cum Macario, illinc Diog. I cum Apostolio, Greg. Cyprio, Vaticano K. Quod hac ex tabula dilucide apparet:

1) Quod iam constat de Apostolio et Vaticano, de Greg. Cypr. Crusius p. 42 adn. 1 coniecit.

Diog. I	Apostolius	Vatic. K.	Greg. Cyp.	Diog. Vind.	Macarius
II 13 Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο: ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα τὰ ἀλλότρια κληρονομούντων.	II 29. Ἄλλοι — δ' ὤναντο: ἐπὶ τ. π. ἐ. τὰ τῶν ἄλλων κληρονομούντων.	I 67. Ἄλλοι — κληρονομούντων = D.	P I 38 etc. Ἄλλοι — ἐλπίδα (ἐλπίδας M) — κληρονομούντων = D.	I 30. Ἄλλοι — ὤναντο ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων τὰ ἀλλότρια.	I 77. Ἄλλοι — ὤναντο. ἐπὶ τ. π. ἐ. κληρονομησάντων.
II 16 Ἄλλο γλαῦξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται: ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων, ἀλλ' ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν.	II 32. Ἄλλο — φθέγγεται: ἐπὶ τ. ἀλλήλ. ἀσυμφονούντων καὶ ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν.	I 68. Ἄλλο — φθέγγεται: ἐπὶ τ. ἀλλήλ. ἀσυμφονούντων καὶ ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν.	P I 39 etc. Ἄλλο γλαὺξ (γλὰξ M) — φθέγγεται: ἐπὶ τῶν μὴ συμφωνούντων ἀλλήλοις.	I 31. Ἄλλο γλαὺξ — φθέγγεται: ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσι ἐριζόντων.	I 80. Ἄλλο γλαῦξ — φθέγγεται: ἐπὶ τῶν κρείττοσιν ἐριζόντων.
II 17 Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα: ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν βουλομένων τοὺς ὁμοίους.	II 30. Ἀλωπελίζειν (sic!) — ἀλώπεκα: ἐ. τ. ἐξαπατᾶν βουλομένων τ. ὁμ.	I 69. Ἀλωπεκίζειν — ἐξ. βουλομένων τ. ὁμ.	P I 40 etc. Ἀλωπεκίζειν — ἐξ. βουλομένων τ. ὁμ.	I 32. Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα: ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν τοὺς ὁμοίους ἐπιχειρούντων.	I 91. Ἀλωπεκίζειν — ἀλώπεκα. ἐ. τ. τοὺς ὁμοίους ἐξαπατᾶν ἐγχειρούντων.
I 75[1]) Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν ἀλλ' αὐτὸς ἐξελθὼν ἐπρίατο: ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων· Κροῖσος γὰρ ἑαυτῷ πολέμιον ἐπεσπάσατο (ἑαυτοῦ ἐπεσπάτο g) Κῦρον.	II 98. Ἀνδρὶ — ἐλθὼν ἐπρίατο: ἐ. τ. κ. ἑ. ἐπισπ. Κροῖσος γὰρ ἑαυτῷ πολέμιον ἀπεσπᾶτο Κῦρον.	I 76b Ἀνδρὶ — ἐλθὼν ἐπρίατο: ἐ. τ. κ. ἑ. ἐπισπωμ. Κροῖσος γὰρ ἑαυτῷ πολέμιον ἐπεσπάσατο Κύρον(sic!)	P. I 49b etc. Ἀνδρὶ — ἐλθὼν-ἐπρίατο. ἐ. τ. κ. ἑ. ἐπισπωμένων. reliqua omisit.	I 42. Ἀνδρὶ — ἐξελθὼν ἐπρίατο: ἐπὶ τ. κ. ἑ. ἐπισπ. παρόσον Κροῖσος ἑαυτῷ πολέμιον ἐπεσπάσατο Κῦρον.	II 2. Ἀνδρὶ — ἐξελθὼν ἐπρίατο: ἐ. τ. κ. ἑ. ἐπισπ. παρόσον Κροῖσος ἑαυτῷ πολ. ἐπεσπάσατο Κῦρον. ὅμοιον καὶ τὸ· Ἀνάγυρον κινεῖ.

1) Hoc loco, ut alias semper Schmidtium secutus sum qui in libro qui inscribitur „Verisimilium capita duo inclutae Viadrinae etc. gratulabundus obfert M. Schmidt. Ienae 1861" p. 5 sqq. Diogeniani ordinem Bodleiano duce quaternionibus transpositis ita restituit: Aa I 1—23, Bb 50—71, Cc 24—49, Dd II 3—30, Ee I 71—II 2, Ff II 31—x. Quae coniectura etiam Vindobonensis et Vaticani ordine comprobatur. Mirum quod nihil adnotarunt editores Gottingenses.

Diog. I	Apostolius	Vatic. K.	Greg. Cyp.	Diog. Vind.	Macarius
I 84. Ἀντιπελαργεῖν: ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀντιαποδιδόντων. Λέγονται γὰρ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς τρέφειν.	II 100. Ἀντιπελαργεῖν: ἀντιδιδόναι χάριτας. λέγεται γὰρ τοὺς πελαργοὺς γεγηρ. τ. γ. τρέφειν. sequitur Aristotelis enarratio.	I 76 c. Ἀντιπελαργεῖν. ἀντιδιδόναι χάριτας. reliqua omisit.	L I 49 etc. Ἀντιπελαργεῖν. (ἀντὶ τοῦ M) ἀντιδιδόναι χάριτας. λέγεται γὰρ (γὰρ om. L) τοὺς πελαργοὺς γεγ. τ. γ. τρέφειν (τροφεῖν M).	I 48. Ἀντιπελαργεῖν. ἐπὶ τῶν χάριτας ἀποδιδόντων. οἱ γὰρ πελαργοὶ γεγηρακότας ἑαυτῶν γονεῖς γηροτροφοῦσι, τὰ τροφεῖα ἀπονέμοντες.	II 12. Ἀντιπελαργεῖν. ἐπὶ τῶν χάριτας ἀνταποδιδόντων. rel. om.
II 44. Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύεται: ὑπὸ (scr. ἐπὶ) τῶν κακῶς ὑπό τινων πασχόντων. τὰ γὰρ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζει κυλίων ὁ κάνθαρος.	I 50. Ἀετὸν κ. μ. ἐπὶ τῶν κ. ὑ. τ. πασχόντων τὰ γὰρ — — ὁ κάνθαρος.	I 85. Ἀετὸν κ. μ. ἐπὶ τῶν κ. ὑ. τ. πασχόντων τὰ γὰρ — — ὁ κάνθαρος.	P I 57 etc. Ἀετ. κ. μ. ἐπὶ τῶν ὑπό τινων εὐτελῶν πασχόντων. ὁ γὰρ κάνθαρος τὰ τοῦ ἀετοῦ ὠὰ ἀφανίζει κυλίων.	I 65. Ἀετ. κ. μαιεύεται. τὰ γὰρ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κάνθαροι, ἐπεὶ (ἔπειτα d) οἱ ἀετοὶ τοὺς κανθάρους ἀναλέγουσι (= Zen. Par. I 20) Εἴληπται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν περιπιπτόντων τοῖς παρ' αὐτῶν ἀδικηθεῖσι καὶ κατ' ἀξίαν τιμωρουμένων.	I 36. Ἀετ. κ. μαιεύσομαι. ἐπὶ τῶν τιμωρουμένων τοὺς ἅρπαντας.
III 3. Ἀσκὸν δαίρεις: ἐπὶ τῶν ἀνοήτως τι ποιούντων.	IV 9. Ἀσκὸν δαίρεις: ἐ. τ. ἀνοήτως τι ποιούντων.	II 6. Ἀσκὸν δ' ρεις: (cf. Leutsch. not. crit. ad Diog. Pant. III 3) ἐ. τ. ἀνοήτως τι ποιούντων.	P I 69 etc. Ἀσκὸν δέρεις: (δείρεις M) ἐπὶ τῶν ἀνοήτως τι πραττόντων (ἀνοητόν τι ποιούντων M).	I 84. Ἀσκὸν δαίρειν: ἐπὶ τῶν ἀνοήτως σφόδρα τι ποιούντων. ἢ ἐπὶ τῶν ὑπερβολικῶς αἰκιζομένων τινάς.	II 51. Ἀσκὸν δέρεις: ἐπὶ τῶν ἀνοήτως σφόδρα τι ποιούντων.
III 51. Βάλλ' ἐς ὕδωρ: ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.	IV 84. Βάλλ' ἐς ὕδωρ: ἀντὶ τοῦ καταπόντισον. ἐπὶ	II 50. Βάλ' ἐς ὕδωρ: ἀντὶ τοῦ καταπόν-	L I 67 etc. Βάλλ' ἐς ὕδωρ: ἀντὶ τοῦ κα-	II 4. Βάλλ' ἐς ὕδωρ: ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων· οἷον	II 72. Βάλλ' ἐς ὕδωρ: ἐπὶ τῶν

Diog. I	Apostolius	Vatic. K.	Greg. Cyp.	Diog. Vind.	Macarius
	τῶν ὀλέθρου ἀξίων.	τισον. ἐπὶ τ. ὀλ. ἀξίων.	ταπόντισον ἐπὶ τ. ὀλ. ἀξίων.	καταπόντισον. τοιοῦτον καὶ τὸ· βάλλ' ἐς κόρακας βάλλ' ἐς' φθόρον· τὸ δὲ βάλλ' ἐς μακαρίαν ἐπὶ καλῷ.	ὀλέθρου ἀξίων· ἤγουν καταπόντισον. βάλλ' ἐς ὄλεθρον· καὶ βάλλ' ἐς φθόρον· καὶ βάλλ' ἐς κόρακας: ὅμοια.
V 40. Καν-θάρου σοφώτερος: ἐπὶ τῶν πονηρῶν. Κάνθαρος γάρ τις πονηρὸς ἐγένετο.	IX 26. Καν-θάρου μελάντερος: καὶ· Κανθάρου σοφώτερος· ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων. Κάνθαρος γάρ τις πονηρὸς ἐγένετο. sequitur Aelianus.	III 70. Κανθάρου μελάντερος. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν λεγομένων. (?)	L II 41. etc. Κανθάρου μελάντερος: καὶ· κανθάρου σοφώτερος· ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων.	II 97. Κανθάρου σοφ. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα πανούργων καὶ πονηρῶν· ἐπειδή τις Ἀθήνησι κάνθαρος καλούμενος ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ προδοσίᾳ θάνατον κατεδικάσθη.	IV 90. Κανθάρου σοφ. ἐπὶ τῶν σφόδρα σοφῶν καὶ πανούργων· Κάνθαρος γάρ τις ἐγένετο κακοῦργος καὶ πονηρός ὅς ἐπὶ προδοσίᾳ κριθεὶς Ἀθήνησιν ἀπέθανεν.
VI 4. Λύκου πτερά: ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Πῶς γὰρ ἂν πτηνός τις γένοιτο λύκος;	X 80. Λύκου πτερὰ ζητεῖς: ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. sequitur Aelianus.	om. lemma.	P II 96. Λύκου πτερὸν ζητεῖς. (M L λύκου πτερά.) ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.	III 7. Λύκου πτερά: ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων λέγεται, ὅταν μέχρι τῶν λόγων ὁ φόβος ᾖ. (cf. Athoum I 87!) πῶς γὰρ ἂν πτηνὸν γένοιτο λύκος;	V 68. Λύκου πτερά: ἐπὶ τῶν μηδενὸς ὄντων ἀξίων καὶ ἀδυνάτων, ὅταν μέχρι τῶν λόγων ὁ φόβος στῇ.
VI 54. Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον: ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐγειρόντων.	XI 44. Μὴ κίνει κακὸν εὖ κείμ.: ἐπὶ τῶν παρακινούντων τινὰ ἐπὶ σφετέρᾳ βλάβῃ.	III 90. Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον. explic. om.	L II 75, M IV 35. Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον. expl. omi-	III 23. Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον: ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας πράγ-	V 91. Μὴ κινεῖν κ. εὖ κείμ. ἐπὶ τ. ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας πράγμα-

Diog. I	Apostolius	Vatic. K.	Greg. Cyp.	Diog. Vind.	Macarius
			serunt L II 78 idem proverbium ex Plat. scholiis est repetitum.	ματα ἐγειρόντων.	τα ἐγειρόντων.
VI 58. Μηδὲ μέλι, μηδὲ μελίccac: ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι ἀγαθὸν μετὰ ἀπεύκτου.	XI 45. Μήτε μέλι, μήτε μελίccac: (μηδὲ bis KNA) ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι εὐκταῖον μετὰ πόνου (ἀπευκταῖον μετὰ ἀγαθοῦ KNA).	III 92. Μηδὲ μέλι, μηδὲ μελίccac: ἐπὶ τ. μὴ βουλ. παθεῖν τι ἀπευκταῖον μετὰ ἀγαθοῦ.	P III 4 etc. Μηδὲ μέλι, μηδὲ μελίccac: ἐπὶ τῶν παραιτουμένων ἀγαθόν τι παθεῖν διὰ τὸν κίνδυνον τὰ ἐν αὐτῷ. (?)	III 25. Μηδὲ μέλι, μηδὲ μέλιcca: ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι φαῦλον μετὰ ἀγαθῶν.	V 95. Μηδὲ μέλι, μηδὲ μελίccac: ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι φαῦλον μετὰ ἀγαθοῦ.

Recensio A.[1])

§ 3. Pseudo-Diogenianus Vindobonensis.

Epitomen Ps.-Diogenianeam, quam e codice Vindobonensi CXXXIII anno 1431 scripto (cf. Leutschii praefat. Corp. Par. Gr. T. II pag. VII) in altero corporis volumine pag. 1—52 Leutschius publici iuris fecit, a Ps.-D. primi voluminis mirum in modum dissentire quivis videt. Neque in peius epitomatorem suo Marte pleraque mutasse mirus cum Zenobio Par. vel Bodleiano consensus testatur.[2]) Quin etiam nonnunquam illis meliora praebet. Qua in re manifesta ut paucis utar exemplis, exhibet sub littera δ:

Ps-Diog. I	Ps.-Diog. Vind.	Zen. Par.
IV 14. Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν: ἐπὶ τῶν ὑπό τινων ἐπιβουλευομένων. Παρόcον ἀλεξιφάρμακον ἡ δάφνη.	II 28. Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν: τοῦτο λέγειν εἰώθαcιν οἱ ὑπό τινος ἐπιβουλευόμενοι καὶ τοῦ ἐπιβούλου περιγινόμενοι[3]· παρόcον ἀλεξ. ἡ δάφνη.	III 12. Δαφνίνην φορεῖ βακτηρίαν: τοῦτο λέγειν εἰώθαcιν οἱ ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι. παρόcον ἀλεξιφάρμακον ἡ δάφνη.

1) Hoc nomine meliores illos codd. Pseudo-Diog. quibus epitomator Vind. et Macarius usi sunt, complecti liceat.

2) cf. Fineckh. „Zeitschrift für die Altertumswissenschaft“ 1852 col. 506.

3) verba: καὶ τοῦ ἐπιβούλου περιγινόμενοι male omiserunt Zen. P. et Diog. Non enim quilibet ὑπό τινος ἐπιβουλόμενος sed solus ὁ τοῦ ἐπιβούλου περιγινόμενος vere dicere potest: Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν i. e. nil mihi nocere potes.

Ps.-Diog. I	Ps-Diog. Vind.	Zen. Par.
IV 17. Δίκην ὑφέξει κἂν ὄνος δάκῃ κύνα: ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικρῷ cυκοφαντουμένων.	II 30. Δίκην ὑφέξει κἂν ὄνος δάκ(ν)ῃ κύνα: ἐπὶ τῶν [ἐπὶ] μικροῖc cυκοφαντουμένων.	III 20. Δίκην ὑφέξει κἂν ὄνος δάκῃ κύνα: ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖc cυκοφαντουμένων.
IV 19. Δὶc πρὸc τὸν αὐτὸν αἰcχρὸν προcκρούειν λίθον: φανερόν.	II 32. Δὶc πρὸc τὸν αὐτὸν αἰcχρὸν ἐγκρούειν λίθον[1]): ἐπὶ τῶν δευτέρωc τοῖc αὐτοῖc περιπιπτόντων.	III 29. Δὶc πρὸc τὸν αὐτὸν αἰcχρὸν προcκρούειν λίθον: ἐπὶ τῶν δεύτερον τοῖc αὐτοῖc περιπιπτόντων.
IV 27. Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης: ἐπὶ τῶν πάντα δεχομένων. Ἀλήτην γάρ φαcί τινα βουκόλῳ cυναντήcαντα αἰτῆcαι τροφὴν, ἄραντα δ' ἐκεῖνον βῶλον δοῦναι αὐτῷ ὡc τοῦ Διὸc ὄντα· τὸν δὲ τοῦτο εἰπεῖν.	II 38. Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης: ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀποcειομένων. Ἀλήτην γάρ φαcι φεύγοντα ἐκ Κορίνθου † βουκόλου τινὸc ἀπαντήcαντοc αἰτῆcαι τροφὴν κἀκεῖνον φάcκειν ὡc οὐκ ἔχει, ἄραντα δὲ βῶλον δοῦναι αὐτῷ ὡc τοῦ Διὸc ὄντα, τὸν δὲ εἰπεῖν· δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτηc.[2])	III 22. Δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης: ἐπὶ τῶν πάντα πρὸc τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων. Ἀλήτην γάρ φαcι φεύγοντα † κατελθεῖν βουλόμενον εἰc Κόρινθον καὶ βουκόλου τινὸc ἀπαντήcαντοc αἰτῆcαι τροφήν· οὐκ ἔχειν δὲ φάcκοντοc ἐκείνου, ἄραντοc δὲ βῶλον δοῦναι αὐτῷ· τὸν δὲ λαβόντα φάναι· δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης.
IV 29. Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷc: ἐπὶ τῶν ἀνοήτωc τι ποιούντων.	II 40. Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾶν: ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.	III 17. Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷc: ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτωc ποιούντων.
IV 30. Διὰ δακτυλίου δεῖ cε ἑλκυcθῆναι: ἐπὶ τῶν διὰ λύπην ἢ νόcον ἰcχνῶν γινομένων.	II 41. Διὰ δακτυλ[ί]ου δεῖ cε ἑλκυcθῆναι: ἐπὶ τῶν διὰ νόcον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰcχνῶν γενομένων.	III 18. Διὰ δακτυλίου δεῖ cε (εἰc)ἑλκυcθῆναι: ἐπὶ τῶν διὰ νόcον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰcχνῶν γινομένων.
IV 33. Δελφῖνα νήχεcθαι διδάcκειc: ἐπὶ τῶν	II 43. Δελφίνα νήχεcθαι διδάcκειc: ἐπὶ τῶν	III 30. Δελφῖνα νήχεcθαι διδάcκειc: ἐπὶ τῶν

1) versus integer.

2) Hunc Duridis locum codd. exscripti integrum non servarunt. Multo meliora praebet Scorialensis (Graux. revue de philologie etc. II Paris 1878, pag. 231, 57) cum Aldina (de quo vide Crus. p. 32) et Laurentiano III 48 (cf. Schöll „Festschrift zur Begrüssung der 36. Philologen-Vers.“ S. 51.). Valde offendit C. F. Hermann, Philologi III pag. 513 in verbis ὡc τοῦ Διὸc ὄντα, cum interrogaret: „Wie kann die Scholle des Zeus sein?“ Sin autem respicimus, quae in Scor. exstant: Ἀλήτης γὰρ, ὥc φηcι Δοῦριc, ἐκπεcὼν Κορίνθου, κατὰ χρηcμὸν τοῦ θεοῦ ἐπειρᾶτο πάλιν κατελθεῖν ἐc τὴν χώραν, facile cognoscimus τοῦ Διὸc non esse genetivum possessivum sed genetivum causae sive auctoris: Aletes glebam a Iove sibi missam esse putavit; eodem te deducunt Scorialensis verba: ὁ δὲ Ἀλήτης ἐδέξατο οἰωνιcάμενοc. Itaque Vindobonensis enarrationem ex Zen. Par. et Laur. hoc fere modo restituendam esse puto: Ἀλήτην γάρ φαcι φεύγοντα ἐκ Κορίνθου καὶ κατὰ χρηcμὸν τοῦ θεοῦ πάλιν κατελθεῖν βουλόμενον εἰc Κόρινθον, βουκόλου τινὸc etc. Librarii oculi a Κορίνθου ad Κόρινθον aberrasse videntur.

Ps.-Diog. I	Ps.-Diog. Vind.	Zen. Par.
ἄκρως εἴς τι πεπαιδευμένων καὶ προσποιουμένων παρά τινων μανθάνειν.[1]	παιδοτριβούντων τινὰς ἐν ἐκείνοις [ἐν] οἷς ἤσκηνται ἤγουν ἐδιδάχθησαν.	ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηνται.[3]
IV 37. Δελφῖνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς: ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Εὐκίνητος γάρ.	II 44. Δελφῖνα πρὸς οὐραῖον δεῖς: ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου, διὰ τοῦ [scr. τὸ][2] εὐκίνητον εἶναι· λέγεται δὲ πρὸς τοὺς οὐ δυναμένους τηρεῖν τὰ παρ' ἄλλου διδόμενα ἢ ἃ ἔχουσι.	III 38. Δελφῖνα πρὸς τοὐραῖον δεῖς: ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου διὰ τὸ εὐκίνητον εἶναι. Πρὸς τοὺς οὐ δυναμένους τηρεῖν τὰ διδόμενα ἢ ἔχειν.

Quae cum ita sint mirum esse non potest, quod epitome nostra multis illis Diog. I vitiis[4]) plerumque non est infecta. Recte enim praebet — ut hoc quoque loco ex multis pauca adferam — DV I 85 Ἄτης λόφος pro D III 10 Ἄργους λόφος quo lemmate adcuratus huius agminis ordo interrumpitur. Eodem modo ordo restitui potest, si DV I 55 et 56 = D I 94[5]) et 96 verbis τὸ ἐναντίον (cf. D P I 10) sub uno lemmate coniunguntur, quod iam simillima explicationum forma suadere videtur. Recte DV III 13 Λύδιον ἅρμα pro D VI 28 Παρὰ Λύδιον ἅρμα sub littera λ positum „praeter diasceuastae Zenobiani consuetudinem" (Crus. pag. 24): praepositio παρὰ ex fine explicationis in proverbium ipsum est interpolata. Optimo iure DV I 81 omisit cum Suida Byzantini cuiusdam interpretamentum D II 87 ἐξαιρέτως χρειῶδες ἐπὶ τῶν κακωτικῶν ἢ εὐνούχων (cf. Crus. pag. 29), multaque cum Zen. Par. et Bodl. proverbia similis significationis, in Diog. I[6]) vel inepte, ut

1) Inepte diasceuasta hoc proverbium a docente ad discentem transtulit.

2) cf. Finckh. „Zeitschrift für die Altertumswissenschaft" 1852 col. 507. Τὸ etiam DV praebet e Crusii testimonio.

3) Non cum Leutschio ἤσκηται pro ἤσκηνται scribendum sed Vindob. duce τινὰς pro τινά.

4) cf. Crus. pag. 27 sqq.

5) Post lemma DV I 54 non cum Leutschio Ἀπὸ ὄνων ἐφ' ἵππους sed ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ὤρουσεν supplenda esse ex DV III 99, 100 et Zen. Par. II 4, 5 recte cognovit Finckhius l. s. s. col. 507. Crusius vero DV III 99 et III 100 in codice Vindobonensi omnino deesse, contra post lemma I 53:

Ἄξιος τριχός: ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων.

Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ὤρουσεν: ἐπὶ τῶν ἀπὸ μικρῶν πρὸς μείζω χωρούντων rectissime scriptum esse testatur. Non igitur librarius sed Bakhuizen van den Brinck huius lacunae et additamenti auctor fuit.

6) a diasceuasta Byzantino, cum hoc acumen cum Crusio pag. 29 librario non tribuamus. Sed „similia" illa, quae Diog. I ex omnibus Zenobii codicibus solus exhibet in archetypo Ps.-Diogenianeo plerumque non exstitisse, etiam Apostolius testatur.

D II 8 vel sagaciter ut I 12, 45, II 52, III 57, V 15, VI 27, VII 56 etc. sub uno lemmate coacervata, alia aliis locis adiciens, velut DV III 3 = Z P IV 73, DV II 4 = Mac. II 72.

Neque epitome nostra, duos si exceperis locos DV II 88, III 68; explicationes plane oppressit, formulas δήλη ἡ παροιμία, φανερόν etc. substituens, quod saepissime in Ps.-Diog. I invenies, cf. DV I 19 = D I 45; DV I 50 = D I 87; DV I 97 = D II 43; DV II 32 = D IV 19; DV II 96 = DV 28, qua in re etiam Bodleianum exsuperat: DV II 32 = Bodl. 150.

Summa vero Vindobonensis eiusque archetypi praestantia ex his elucet exemplis:

Diog. Vind.	Zen. Athous
II 48: Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις[1]): ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν· ἐπειδὴ ἔν τινι πόλει τῆς Καρίας ὁ Ὕπνος ἐρασθεὶς παιδός τινος Ἐνδυμίωνος καλουμένου ἔτι καὶ νῦν αὐτὸν λέγεται κατέχειν κοιμώμενον.	Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις: ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν εἴρηται ἡ παροιμία, ἐπειδὴ ἔν τινι πόλει τῆς Καρίας ὁ Ὕπνος ἐρασθεὶς παιδὸς Ἐνδυμίωνος καλουμένου ἔτι καὶ νῦν κατέχειν αὐτὸν λέγεται κοιμώμενον.
II 49. Ἐπιμενίδου ὕπνον: παρόσον αὐτὸς πεντήκοντα ἔτη ἐκάθευδεν ἢ ἑπτά.	Ὁμοία αὕτη τῇ Ἐπιμενείδιος (lege Ἐπιμενίδειος) ὕπνος.

Zen. Par. III 76 hac explicatione plane omissa narratiunculam praebet ut alias ex Apollodoro haustam, quibus additamentis epitomes nostrae archetypon omnino non inquinatum esse videtur. Sed Bodl. quoque 358 paulo contractiora praebet. D[i] II 40. vero explicatio tam misere est mutilata, ut explicare proverbium omnino non possit. Neque ullus horum codicum alterum exhibet proverbium in DV II 49 servatum.

Diog. Vind.	Zen. Athous
II 84. Ἡ Φανίου θύρα: ὁ Φάνιος ὡς φασίν, ἐγένετο ὀβολοστάτης, ἄλλως δὲ τυφλός· ὑπανοίγοντος δὲ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ τὰ ταμιεῖα καὶ τὴν θύραν, ἣν ἐκεῖνος ἰσχυρὰν ἐνόμιζεν εἶναι, οὕτως ἀπώλλυε τὰ φυλαττόμενα χρήματα· ἐντεῦθεν τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ φυλάττειν, ἀλλ'●εἰκῇ καὶ μάτην τὴν θύραν θαῤῥούντων.	Ἡ Φανίου θύρα: ὁ Φάνιος ὡς φασὶν, ἐγένετο ὀβολοστάτης, ἄλλως δὲ τυφλός. Ὑπανοίγοντος δὲ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ τὰ ταμεῖα καὶ τὴν θύραν, ἣν ἐκεῖνος ἰσχυρὰν ἐνόμιζεν εἶναι * * * (ad marg. τὰ νομίσματα συλᾶν· διὰ τοῦτο οὖν) τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ φυλάττειν.
Καὶ ἄλλως. Ἡ Φάνου[2]) θύρα· τὸν Φάνον φασὶν ὡς μοιχευομένης τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἐπειδὴ ἤσθετο, θύραν ἐργάσασθαι τοιαύτην, ὡς μὴ ἄνευ ψόφου ἀνοίγεσθαι, τῆς δὲ ἀπὸ	in margine sine numero: Ἄλλοι τὸν Φάνον. Τὸν Φάνον φασὶν ὡς μοιχομένης αὐτῷ τῆς γυναικὸς, ἐπειδὴ ἤσθετο, θύραν ἐρείσασθαι τοιαύτην, ὡς μὴ ἄνευ ψόφου ἀνοίγεσθαι, τῆς δὲ ἀπὸ τῆς στέγης δεχομένης

1) καθεύδειν Crusio teste.

2) Post vocem Φάνου rasura Cr. teste.

τῆς στέγης δεχομένης τὸν μοιχὸν, χλευάζοντας τοὺς γείτονας λέγειν· Ἡ Φάνου θύρα· ἐπὶ τῶν μάτην τῇ φυλακῇ πεποιθότων.

τὸν μοιχὸν, χλευάζοντας τοὺς γείτονας λέγειν, Ἡ Φανίου θύρα· ἐπὶ τῶν μάτην τῇ φυλακῇ πεποιθότων.

Alteram huius proverbii explicationem in reliquis codd. frustra quaeres. Cum vero prior Vindobonensis explicatio lacuna illa, etiam in Zen. Par. IV 24 comparente, in M male expleta, sola careat, fluxisse eam ex archetypo ceteris codd. omnibus meliore constare videtur. (cf. quod supra adnotavimus ad DV II 28 = Zen. Par. III 12.) Nam librarium tanta cum sagacitate verborum contextum restituisse credere minime possum. (cf. Crus. p. 137.)

Verum non modo optima explicationum forma Vindobonensis archetypon praestantissimum fuit, sed etiam lemmatum copia. Nam quamquam epitome nostra ex 776 D^1 proverbiis 214 tantum exhibet, attamen 84 praebet in D omissa, quorum maximam partem in Zen. Par. sive Bodl. reperies (praeter ea scilicet quae in ordinibus Ps.-Diogeniano propriis exstant). Sunt autem haec:

DV I 9 =	Zen. P I 14	
I 27 =	P I 54	
I 40 =	P I 84	
I 49 =	P I 95	
I 57 =	P II 8	
I 58 =	B 139	
I 69 =	B 172	
I 70 =	B 174	
I 76	—	
I 77 =	— Mac. II 10	
I 80	—	
I 88 =	— Ap. IV 52	
I 89 =	— Ap. IV 59	
I 99 =	Zen. P II 63	
I 100 =	P II 64	
II 3 =	P II 71	
II 10 =	— Mac. III 3	
II 14 =	Zen. B 289	
II 21 =	B 308	
II 26 =	B 318	
II 27	—	
II 33 =	Zen P III 35	
II 34 =	P III 36	
II 36 =	P III 7	
II 42 =	P III 28	
II 45 =	— Mac. III 20	
II 46 =	Zen. P III 97	
II 47 =	B 363	
II 49 =	B 367	
II 50 =	B 368	
II 51 =	B 384	
DV II 52 =	Zen. B 388	
II 53 =	P III 50	
II 54 =	P III 53	
II 55 =	P III 52	
II 56 =	B 391	
II 57 =	B 392	
II 58 =	P III 54	
II 59 =	P III 55	
II 60 =	B 396	
II 61 =	B 398	
II 62 =	P III 62	
II 74 =	B 433	
II 76	—	
II 78	—	
II 83 =	Zen. B 468	
II 86 =	B 485	
II 89	—	
II 90 =	Zen. P IV 34	
II 92 =	Zen. P IV 40	
II 94	— Mac. IV 79	
II 95 =	P IV 44	
II 98 =	Zen. B 523	
II 99 =	B 533	
III 5	—	
III 10 =	Zen. B 624	
III 19 =	Zen. B 651	
III 21 =	B 650	
[III 30	cf. DV II 71]	
III 37	—	
III 40	—	

DV III 41 =	Zen. P V 30	
III 42 =	— Ars. XII 83a	
III 46 =	P V 55	
III 51	— cf. DV 93	
III 52	—	
III 57 =	(cf. DV III 26) Mac. VII 40	
III 58 =	Zen. B 765	
III 59 =	P V 72	
III 66 =	B 796	
III 71	— Mac. VII 6	
III 78	—	
III 81 =	Zen. P VI 25	
DV III 81 c =	Zen. B 922 [1])	
III 82	—	
III 83	—	
III 84	—	
III 85 =	P VI 24	
III 86 =	Zen. P VI 31	
III 88 =	B 939	
III 90 =	Zen. P VI 40	
III 93 =	B 949	
III 94 =	B 950	
III 95	—	
III 96	—	
III 98 =	Zen. P VI 50	

Itaque si ex hac epitomes ratione archetypi numerum proverbiorum mecum reputabis, 1100 fere lemmata illud continuisse invenies, quocum bene convenit quod Bodleianus, quamquam in fine singularum litterarum 150 fere proverbia in D comparentia non exhibet, 959 lemmata praebet. Sin autem tabulam nostram adcuratius inspicimus, densissimum initio litterae ϵ agmen notabile videtur. Neque dubium esse potest, quin hoc loco magna in Diog. I lacuna sit statuenda, cum in Bodl. inter Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις D IV 40 = B 358 et Ἐκ τρίχος κρέμαται D IV 41 = B 402 43 exstant proverbia.[2]) Sed epitomes quoque archetypon iacturam fecisse videtur, cum inter DV I 13 et DV I 14 42 lemmata — si Schmidtii respicis coniecturam supra adlatam — omnino desint, quamquam hac in re quae sint archetypi, quae epitomatoris culpa omissa aegre disceptabis. Pro certo autem potest adfirmari Vindobonensis archetypon codd. nostris omnibus praestantius fuisse, cum et explicationum ubertate Zen. Parisinum plerumque aequiparaverit, quin etiam nonnunquam exsuperaverit, et lemmatum copia cum Bodleiano certarit adiectis ordinibus D^o propriis.

§ 4. Macarii codex Ps.-Diogenianeus.

Similem codicem etiam Macarius expilavit, cum et multa praebeat lemmata Pseudo-Diogeniano peculiaria et in proverbiis

1) Hoc quoque loco Gottingensium editio secundum Crusii conlationem corrigenda est. Sic enim legitur in DV:

(III 81) Ὑπέρου περιτροπή· ἐπὶ τῶν τὰ πάντα κινούντων καὶ μηδὲν περαινόντων reliqua desunt.

(81 b) Ὕδραν τέμνειν· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. διὰ τὰς τῆς ὕδρας κεφαλὰς ἃς τέμνων ὁ Ἡρακλῆς οὐδὲν μᾶλλον ἐκράτει ἐκείνης ἄλλας ἀναδιδούσης ἀντὶ τῶν κοπτομένων. (cf. Zen. P VI 26 B 927 D VIII 61.)

(81 c) Ὑπερον κοσμεῖν· ἐπὶ τῶν ἃ μὴ δεῖ καλλωπιζόντων ἴση τῇ χύτραν ποικίλειc. deinde III 82. Bakhuizen ab ὑπέρου ad ὕπερον aberravit.

2) Fortasse quaternio excidit; ex Schmidtii enim coniectura (Verisimilium pag. 5) in singulis D^i quaternionibus quadraginta vel quinquaginta lemmata exstitisse cognoscimus.

explicandis cum Zen. Par. et DV bene congruat. Age conferas: Mac. I 60 = Zen. Par. I 47 = DV I 20: Αἰσώπειον αἷμα· ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς (DV δυσαπονίπτοις καὶ κακοῖς ὀνείδεσι) συνεχομένων etc. D I 46: ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις ὀνείδεσι ἐνεχομένων. — Mac. I 71 = Zen. Par. I 60 = DV I 71: Ἀκαρπότερος ἀγρίππου· ἐπὶ τῶν πάνυ (DV μάτην inepte) πενομένων (εἴρηται addit P). Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἄγριππον καλοῦσιν. D II 63: Ἀκαρπ. ἀγρ. ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν. Φυτὸν γάρ ἐστιν ἡ ἄγριππος ἄκαρπον. — Mac. V 65 = DV III 7 cum uno Athoo I 87: ὅταν μέχρι τῶν λόγων ὁ φόβος (ἄφοβος M male) ᾖ (στῇ? Mac.).

Zen. Par. I 30. Ἀδράστεια Νέμεσις: ἀπὸ Ἀδράστου· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων.

Mac. I 28. Ἀδράστεια Νέμεσις· ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὥσπερ ὁ Ἄδραστος, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων.

Diog. I I 54. Ἀδράστεια Νέμεσις· ἐπὶ τῶν πρότερον εὐδοκησάντων· (c: προδοκησάντων μὲν προβήσεσθαι τὸ πρᾶγμα καλῶς, ἀποσφαλέντων δὲ.) ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ † Θήβαις στρατεύσαντος (Θεβαίου στρατεύματος g) καὶ μεγάλως σφαλέντος. Τὸ αὐτὸ καὶ Καδμεία νίκη.

Zen. Par. II 53. Ἀετὸς θρίπας ὁρῶν· ἐπὶ τοῦ ἀφροντιστοῦντος καὶ καταφρονοῦντος τῶν μικρῶν.

Mac. I 43. Ἀετὸς θρίπας ὁρῶν· ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων καὶ καταφρονούντων.

Diog. I I 71. Ἀετὸς θρίπας ὁρῶν· ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων τῶν μικρῶν.

Zen. Par. II 54. Ἀζάνεα κακά·
ἐπὶ τῶν κακοῖς προσπαλαιόντων· Ἀζάναι γὰρ τόπος ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας λεπτόγεως, σκληρὸς καὶ ἄκαρπος, περὶ ὃν πονοῦντες γεωργοὶ οὐδὲν κομίζονται.

Mac. I 44. Ἀζανέα κακά·
ἐπὶ τῶν κακοῖς προσπαλαιόντων. Ἀζανέα γὰρ τόπος Ἀρκαδίας λεπτόγεως καὶ γεωργοῖς ἀσυντελής.

Diog. I I 24. Ἀζαναῖα κακά· ἐπὶ τῶν κακοῖς διηνεκῶς προσπαλαιόντων. Ἀζάναια γὰρ τόπος σκληρὸς περὶ ὃν πονοῦντες οἱ γεωργοὶ οὐδὲν πορίζονται.

Neque desunt quae Macarius cum Diog. Vind. solo communia habet, velut Mac. I 62 = DV I 19 Αἰθίοπα σμήχειν· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Zen. Par. I 46 Αἰθίοπα σμήχων· ἐπὶ τῶν μάτην ἀνήνυτον ἔργον ἐπιτελούντων. sim. Bodl. 76 sed inepte. D I 45 explicationem plane omisit. Soli quoque et sub α Αἰσώπειον αἷμα Mac. I 60 = DV I 20 et sub τ τὸ Αἰσώπειον (Αἰσώπου Mac.) ἐς ὕδωρ Mac. II 72 = DV II 4 similia proverbia adferunt. Proverbium denique Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες Mac. II 10 = DV I 77: ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ' ὧν προευεργέτησαν (Mac. εὐεργέτησαν πρότερον) in ceteris codicibus frustra quaeres.

Sed multis in locis Macarius et a Diog. Vind. et Zen. Par., et

a reliquis paroemiographis non sensu sed forma explicationum mirum in modum differt, cum archetypi verba suo Marte mutare et contrahere non dubitaverit, id unum agens, ut explicationes quam maxime circumcideret. Quae igitur proverbia per se perspicua ei videbantur, omnino non explanavit, δῆλη, φανερόν similia substituens velut I 21, 27, 39, 49, 74, 94, 98 etc.; saepissime vero archetypi explicationem contraxit sagaciter plerumque, interdum debilitans, quae ipse ex his cognosces exemplis:

Zen. Par. I 28. Ἄδακρυς πόλεμος·
ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου παντὸς ῥᾷστα δὲ καὶ παρ' ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορθούντων.

Mac. I 25. Ἄδακρυς πόλεμος· ἐπὶ τῶν ἀκινδύνως τὰ πράγματα κατορθούντων.

Zen. Par. I 29. Ἀδύνατα θηρᾷς·
ἐπὶ τοῦ ἐγχειροῦντος μείζοσιν ἢ καθ' ἑαυτόν.

Mac. I 26. Ἀδύνατα θηρᾷς·
ἐπὶ τῶν τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων.

Zen. Par. II 43. Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

Mac. I 34. Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἐλπίσι καυχωμένων.

DV I 65. Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύεται· τὰ γὰρ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κάνθαροι, ἐπεὶ οἱ ἀετοὶ τοὺς κανθάρους ἀναλέγουσι. Εἴληπται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν περιπιπτόντων τοῖς παρ' αὐτῶν ἀδικηθεῖσι καὶ κατ' ἀξίαν τιμωρουμένων.

Mac. I 36. Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι· ἐπὶ τῶν τιμωρουμένων τοὺς ἄρξαντας.

DV I 62. Αἴξ Σκυρία· Χρύσιππός φησιν ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἡ αἴξ. ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας· ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον.

Mac. I 58. Αἴξ Σκυρία· ἐπὶ τῶν ἀνατρεπόντων τὰς εὐεργεσίας· αἱ γὰρ κατὰ Σκῦρον αἶγες πολὺ γάλα ἀφιεῖσαι, εἶτα ἀνατρέπουσι τὸ ἀγγεῖον.

DV I 25. Ἀκίνητα κινεῖς· καθ' ὑπερβολήν, ὅτι μὴ δεῖ κινεῖν μὴ βωμοὺς, μὴ τάφους, μὴ ὅρους.

Mac. I 66. Ἀκίνητα κινεῖν· καθ' ὑπερβολήν· ὅτι οὐ δεῖ τὰ ὁρισθέντα παραβαίνειν.

Neque tamen de fonte harum explicationum ambigere possumus, nam singulorum verborum consensus omnem tollit dubitationem. Nonnumquam vero Mac. cum Zen. Par. bene consentit, DV cum D, velut Mac. I 8, 10, 13 = Zen. P I 9, 10, 11: in DV I 8 = D I 10 sub uno lemmate coniuncta. — Mac. II 16 = Zen. P II 1 Ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς πέφυκεν, DV I 52 = D I 90 Ἄνθρακες ὁ θησαυρός. — Mac. III 4 = Zen. P II 96 ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττομένων, DV II 11 = D III 76 ποιούντων. — Mac. I 63 = Zen. P I 49 Ἀκαρπότερος (εἶ P) Ἀδώνιδος κήπου (κήπων P)· ἐπὶ

τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων, DV I 12 = D I 14 Ἀδώνιδος κῆπος (κῆποι P)· ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ ἀνάνδρων (P ἀώρων καὶ μὴ ἐρριζομένων). Quibus exemplis adductus si quis non idem archetypon Macarium legisse coniciet, quod DV, sed illius gemellum, haud equidem obloquar.

Iam oritur quaestio, qui factum sit, ut Macarius tali archetypo usus proverbiorum quintae conlectionis (Athoi IV Laurentiani III) genuinum ordinem tam adcurate servaverit. Composuit enim Crusius pag. 40 ad hoc artum necessitudinis vinculum inlustrandum indicem, quem comparationis causa hic repetere liceat:

Macarius	conlectio V	Macarius	conlectio V
I 2	L III 1	I 44	L III 24
4	2	48	25
7	5	49	28
8	6	54	31
12	7	55	32
13	6	57	33
20	8	59	35
23	10	**60**	**36**
24	11	**62**	**16**
27	13	68	41
30	19	69	42
31	20	71	43
34	21	84	45
37	**22**	85	47
39	**14**	88	48b
40	**15**	94	53
42	**23**	95	54

Mirus sane et notabilis consensus „ut haud inepte ipsum nostrum corpus paroemiographorum Athoi Macario ad manus fuisse conicias; nisi copias illas ab alio iam coniunctas et dispositas transscripsit.“ (Crus. p. 40.) Sed iam habemus a quo transcripsit. Ps.-Diogenianum I[1]) enim si hac in re mecum perscrutaberis, eandem fere nobis praebere tabulam nonnullis locis Vindobonensi et Bodleiano suppletam haud difficile observabis. En habes:

Ps.-Diog. Pant.	conlectio V	Ps.-Diog. Pant.	conlectio V
I 2	L III 1	I 13	L III 10
3	2	14	12
4	5	16	13
5	6	21	49
[7	3]	23	48
10	6	52	33
DV I 9	7	56	19
11	8	Bodl. 40	21

1) transpositis scilicet secundum Schmidtii coniecturam quaternionibus.

Ps.-Diog. Pant.	conlectio V	Ps.-Diog. Pant.	conlectio V
I 58	L III 22	I 34	L III 30
60	42	[37	34]
62	48b	40	31
63	47	41	32
65	**14**	**45**	**16**
67	**15**	**46**	**36**
68	**23**	47	37
24	24	49	38
25	33[k]	Bodl. 87	39
26	73	II 8	41
28	71	18	50
30	75	21	51
32	28	24	54
33	29		

Etiam nunc magnae obstare videntur difficultates. Sed imprimis est respiciendum, Macarius cum copias suas ita disposuisset, ut binae semper litterae respicerentur, omnia archetypi sui lemmata, quae hunc interrumperent ordinem, aut omitteret aut transponeret necesse fuisse. Qua ratione statim evanescunt D I 21, 23, 52; 60, 62, 63; 25, 26, 28, 30. — D I 7 et 37 omnino ignoravit Macarius. Iam remanent duae ordinis perturbationes D I 58, 65, 67, 68 = conl. V 22, 14, 15, 23 et D I 45, 46 = conl. V 16, 36. Sed inspicias quaeso priorem tabulam; nonne liquet? easdem enim perturbationes Macarius praebet. Quae vitia communia casui tribuere nemo audebit. Novum igitur habemus argumentum idque gravissimum quo Macarium codicem Ps.-Diogenianeum expilasse evincitur.

Recensio B.

§ 5. Ps.-Diogenianus Apostolii et D conlati.

Iam accedamus ad alteram codicum Ps.-Diogenianeorum familiam, in qua Apostolii codex primum obtinet locum. Nam quamquam eum D° I multo meliorem fuisse peritum non fugiet, tamen artiore propinquitate cum illo quam cum recensione Vindobonensi cum coniunctum fuisse cum ex tabula apparet supra p. 9 sqq. composita, tum ex his exemplis. Exhibet enim sub κ littera Diog. Vind. haec proverbia:

Diog. Vind.	Diog. I	Apostolius
II 97. Κανθάρου σοφώτερος· ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα πανούργων καὶ πονηρῶν· ἐπειδή τις Ἀθήνησι Κάνθαρος καλούμενος ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ προδοσίᾳ θάνατον	V 40. Κανθάρου σοφώτερος· ἐπὶ τῶν πονηρῶν. Κάνθαρος γάρ τις πονηρὸς ἐγένετο.	IX 26. Κανθάρου μελάντερος· καὶ κανθάρου σοφώτερος: ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων· Κάνθαρος γάρ τις πονηρὸς ἐγένετο. sequitur Aeliani historia.

Diog. Vind.	Diog. I	Apostolius
κατεδικάσθη. cf. Zen. P IV 65.		
II 98. Καρικὸν θύμα· ἐπὶ τῶν ἄσαρκα μέλη θυόντων· οἱ γὰρ etc.	omisit.	omisit.
II 99. Καπνίας ποιητής· ὁ μηδὲν λαμπρὸν γράφων. Λέγεται etc.	omisit.	omisit.
II 100. Κερκωπίζειν· ἐπὶ τῶν κολακευόντων· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σαινόντων τῇ κέρκῳ ζῴων· ἄμεινον δὲ ἀπὸ τῶν Κερκώπων, οὓς περὶ Λυδίαν ἱστοροῦσι etc. cf. Zen. P IV 50.	V 51. Κερκωπίζειν· δολιεύεσθαι. Ἐπὶ τῶν πανούργων. Ἀπό τινων ἀνδρῶν Κερκώπων λεγομένων ὡς προείρηται.	IX 64. Κερκωπίζειν· ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν καὶ δολιεύεσθαι· μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν Κερκώπων οὕτω λεγομένων ἀνδρῶν. reliqua ex Harpocr. hausta.
III 1. Κεστρεὺς νηστεύει· ἐπὶ τῶν πάνυ λαιμάργων· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μέν, οὐδὲν δὲ πλέον ἐκ τῆς δικαιοσύνης ἀποφερομένων. Ὁ γὰρ κεστρεὺς τῶν ἄλλων ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων μόνος τῆς σαρκοφαγίας ἀπέχεται, νέμεται δὲ τὴν ἰλύν. cf. Zen. P IV 52.	V 53. Κεστρεὺς νηστεύει· ἐπὶ τῶν λαιμάργων, ὑποκρινομένων δὲ νηστεύειν· ἄπληστον γὰρ τὸ ζῶον.	IX 76. Κεστρεὺς νηστεύει· ἐπὶ τῶν λαιμάργων· ἄπληστον γὰρ τὸ ζῷον.
III 2. Κιλίκιοι τράγοι· οἱ δασεῖς· τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐν Κιλικίᾳ γίνονται τράγοι· ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τῶν τριχῶν συντιθέμενα παρ' ἡμῖν Κιλίκια λέγονται. cf. Zen. Bodl. 540.	V 54. Κιλίκιοι τράγοι· οἱ δασεῖς. Ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τριχῶν Κιλίκια λέγονται.	IX 78. Κιλίκιοι τράγοι· οἱ δασεῖς ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τριχῶν Κιλίκια λέγεται.
III 3. Κύων ἐπὶ δεσμά· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων, ἴσῃ τῇ· Βοῦς ἐπὶ δεσμά cf. Zen. P IV 73.	V 68. Κύων ἐπὶ δεσμά· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς δεσμὰ ἐμβαλλόντων.	X 26. Κύων ἐπὶ δεσμά· ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς δεσμὰ ἐμβαλλόντων.
III 4. Κέρδων γαμεῖ· παρὰ τὸ ὄνομα εἴρηται ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος αἱρουμένων τὸν γάμον. (hoc de proverbio acute egit Crusius pag. 54 sq.)	VI 22. Λευκώλενον λίνον κερδῶ γαμεῖν (κερδῷ γαμεῖς bg κερδογαμεῖς Leutsch.) ἐπὶ τῶν αἰσχρὰς ἐπὶ κέρδει γαμούντων.	X 52. Λευκώλενον λίνον κέρδει γαμεῖς· ἐπὶ τῶν αἰσχρὰς ἐπὶ κέρδει γαμούντων.

Diog. Vind.	Diog. I	Apostolius
III 5. Κνίδιον κόκκον ψύχειν· ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων etc.	omisit.	omisit.

Qua natura aptissimus esse videtur Apostolius ad multa D[i] vitia eaque gravissima et cognoscenda et exstinguenda, quamquam non omnes respuit illius ineptias neque corruptelis caret sibi peculiaribus.[1]) Sed unum quodque horum codicum proverbium ad amussim comparare et emendare illius erit, qui novam curabit Ps.-Diogeniani editionem. Equidem satis habeo graviora enumerare.

Ac primum quidem multorum proverbiorum explicationes servavit a D plane omissas:

Diog. I	Apostolius
I 65 Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις· φανερὰ ἡ παροιμία. ὅμοιον etc.	I 41. Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις· ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν τινάς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν. = Zen. P II 49.
I 79. Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι· δήλη ἡ λύσις.	II 82. Ἀνδρὸς — φίλοι· ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδεμίαν εὑρισκόντων παρὰ τοῖς φίλοις ὠφέλειαν. = Zen. P I 90.
I 87. Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις· λείπει, χερσίν· ἡ παροιμία δήλη.	II 99. Ἀντλεῖ ἀμφοτέροις (scr. ἀμφοτέραις)· ἐπὶ τῶν σπουδῇ τι ποιούντων· ὁμοία τῇ· πάντα κάλων κινεῖς. = Zen. P I 98 cf. V 62.

1) Iam ut intellegas, qua ratione Apostolius Ps.-Diogenianum expilaverit, hunc fasciculum florum ex violario illius decerptorum tibi offerre liceat. (cf. Crus. p. 41.) Ap. I 1 τοὺς παῖδας τῶν τιτθῶν pro μετὰ τῶν τιτθῶν. — Ap. III 27 ἐπὶ τῶν εὐγενῶν καὶ εὐδαιμόνων pro αἰδημόνων. — Ap. III 52 Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος οὔρησεν pro ὤρουσεν. — Ap. IV 40 ἐπὶ τῶν ἄρτι τι λυμαινόντων pro ἄρδην τι. — Ap. III 93 Ἀργύρου κρῆναι καλοῦσιν pro λαλοῦσιν. — Ap. V 54 ἐπὶ τῶν αἰσίοις χρωμένων οἰωνῷ D P III 93 ἐ. τ. αἰσίῳ χρ. οἰωνῷ Bodl. 292 ἐ. τ. αἰσίοις χρ. οἰωνοῖς. — Ap. V 94 . . . δίψει δ' ἀπόλλυται pro ἀπόλωλεν (Ps.-Diog. I IV 26 ἀπολωλώς) ex interpretatione in proverbium inlatum videtur, quo versus corrumpitur. — Ap. VIII 37 ἐπὶ τῶν ἐκ μικρᾶς αἰτίας μεγάλην καρπουμένων pro μεγάλην δόξαν. — Ap. VIII 42 ἡδύ pro ἢ δεῖ. — Ap. VIII 67 μαγνῖτην pro μαγνῆτιν. — Ap. VIII 56 τοῦτο δὲ εἶπεν ἡ Δημήτηρ πρὸς Τριπτόλεμον ex Ps.-Diog. interpretatione proverbii D V 17 huic lemmati antecedentis falso transposita. — Ap. VIII 86 Θεὸς ἀναίδεια pro Θεὸς ἡ Ἀναίδεια. — Ap. IX 71 εὐθράστων pro εὐθραύστων. — Ap. X 69 ἀνεῖναι τῷ λιμῷ παιδίον pro πεδίον. — Ap. X 60 Λευκὴν μάζαν φυρῶσιν pro φυρῶ σοι. — Ap. XI 84 Μυσὴ κανθαρίς pro Μυσὶ κανθαρίς. — Ap. XII 65 τοῦτο ὀλέθρου pro τὸ τοῦ ὀλέθρου. — Ap. XIV 84 τοῦτον γὰρ ἔχων pro τοιοῦτον γὰρ ἔχουσα. — Ap. XIV 48 Ποταμῷ μεγάλῳ ὀχετῶν ἐπάγει pro ὀχετὸν ἐπ. — Ap. XIV 42 Πολύποδος κέφαλη ἕνι μὲν κακὴ ἕνι δὲ καὶ ἐσθλὴ pro Πολύποδος κεφαλῇ ἕνι μὲν κακὸν ἐν δὲ καὶ ἐσθλόν. — Ap. XIV 53 Πολλὰ κεν ἀπὸ πολέμου pro πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου. — Ap. XV 56 Εὐριπίδ' ἦς pro Εὐριπίδης. — Ap. XVIII 5 ἐπὶ γάμον pro ἐπίγαμον. Denique ut finis coronet opus sub Ap. XVIII 51 D VIII 71 et 72 ineptissime confunduntur..

Diog. I	Apostolius
II 62. Ἄλλοι μὲν σπείρουσι, ἄλλοι δὲ ἀμήσονται· φανερόν.	II 24. Ἄλλοι — ἀμήσονται· ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια ἐσθιόντων.
II 90. Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν· φανερόν.	IV 6. Ἀργαλέον — ἀγορεύειν· εἰς ἀπαιδεύτους ἂν ῥηθείη.
IV 19. Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον· φανερόν.	VI 29. Δὶς πρὸς τὸ (scr. τὸν) — λίθον· ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τοῖς αὐτοῖς περιπιπτόντων. = K II 83 cf. Zen. P III 29.
V 28. Ἱππέας εἰς πεδίον· φανερόν.	IX 13. Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ· ὅπερ ἔστι, τοὺς εὐδαιμονοῦντας εἰς ἅπερ εὐδαιμονοῦσιν ἔργα. cf. Zen. B 512, G. C. M III 78.
V 29. Ἱερὰ ἄγκυρα· δήλη ἡ παροιμία.	IX 1. Ἱερὰ ἄγκυρα· ἡ μεγάλη βοήθεια. ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηῒ ἱερὰ καλουμένη, καὶ ὅτε μέγας καταλαμβάνει κίνδυνος τελευταία βάλλεται. cf. B 513.
V 33. Ἰχθὺν νήχεσθαι διδάσκεις· ὁμοία τῇ· Δελφῖνι κολυμβᾶν συμβουλεύῃ.	IX 19. Ἰχθὺν νήχ. διδ. ἐπὶ τῶν διδασκόντων τινὰς ἃ ἐπίστανται. cf. Zen. P III 30; G. C. L II 31.
V 62. Κριὸς τὰ τροφεῖα· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων· ἡ δὲ ἱστορία δήλη.	X 8. Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων· οἱ γὰρ κριοὶ τὰς φάτνας πλήττουσι καὶ τοὺς τρέφοντας. cf. Zen. P IV 63.
VI 42. Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες ἀμετρίᾳ (scr. ἀμετρὶ δὲ) μᾶζαν ἔδοντες.	XI 31. Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες ἀμετρίᾳ δὲ μάζαν ἔδοντες· οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ τινος χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις. ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπόται ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν· τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη. Athous M II 24 ad verbum fere.
VII 43. Παρὰ κωφῷ ἀποπέρδειν.	XIII 99. Παρὰ κωφὸν ἀποπαρδεῖν· ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. cf. Mac. VI 89.
VII 81. Πολλάκι[ς τοι] καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατακαίριον εἶπε· δήλη ἡ παροιμία.	XIV 69. Πολλάκις καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατακαίριον εἶπε· ἐπὶ τῶν ἀσκέπτως καὶ σπανίως εἰπόντων τι συνετόν.
VII 83a. Πῦρ ὑπ' ἀκάνθαις.	Mant. Prov. II 73 (E Z XVII 4). Πῦρ εἰς ἀκάνθας· ἐπὶ τῶν περί τι εὐδοκιμούντων.
VII 85. Πέμπε εἰς ἔσχατον τὴν ἐπιστήμην.	XIV 23. Πέμπε — ἐπιστήμην· παραινετικὴ πρὸς τὸ σπουδάζειν ἀεί.
VIII 30. Τὸ ἄρνιόν σοι λελάληκεν.	XVII 1. Τὸ ἀρνίον (recte) σου (scr. σοι) λελάληκεν· ἐν Αἰγίνῃ (scr. Αἰγύπτῳ cum Suida cf. Zen. B 883 Laur. II 19) ὡς φασίν, ἀνθρωπείᾳ φωνῇ ἐχρήσατο καὶ εἶπε τὰ μέλλοντα.

Verumtamen cave ne inconsiderate recens. B ex Ap. restituere coneris. Explicationes enim Apostolii, quae cum codicibus Zenobianis vel paroemiographis Byzantinis haud apte consentiunt, aut plane ab illis sunt omissae, utrum ex codice Ps.-Diog. fluxerint, an ex aliis fontibus, quos multos[1]) habuit Apost., certo diiudicari saepe nullo modo potest. Ambigas sane de Ap. II 24; XIII 99; Mant. Prov. II 73; Ap. XIV 23. De suo addidisse Apostolium explicationem proverbii Ἀργαλέον φρονέοντα etc. VI 6 particula ἄν significare videtur, praesertim cum et G. C. M I 82 et Mac. II 35 explic. non praebeat. Magnopere vero cavendum est, ne, quaecunque in Apostolio aliisque paroemiographis cum Suidae copiis bene congruant, ex penu eius deprompta esse censeas.[2]) Ipse enim Suidas quippe qui et proverbia illa Ps.-Diogeniano propria fere omnia exhibeat et eandem atque Zen. Par. et Diog. Vind. proverbiorum et interpretationum plerumque praebeat formam, expilasse videtur codicem Ps.-Diogenianeum recensionis A similem, ita ut saepius aegre, quae paroemiographi, imprimis Apostolius et Macarius, ex Ps.-Diog. ipso, quae ex Suida hauserint, disceptare possis. Quae cum ita sint, priusquam in lexicographi illius copias proverbiales adcuratius erit inquisitum, ea sola nobis adhibenda sunt ad veriorem recensionis B formam enucleandam Apostolii proverbia et interpretamenta, quae aut aliis paroemiographis ex eadem recensione B pendentibus, aut Ps.-Diogeniani volgati ipsius conditione conprobantur, velut:

D I 17 et 18 sub uno lemmate coniungenda esse iam verba ἐπὶ τῶν ὁμοίων significant[3]), idem docet Apost. II 15. — Apost.

---

1) Nimium multos Finckhius („Zeitschrift für die Altertumsw." 1852 col. 514 sq.) Apostolio tribuit. Quae enim Apost. cum Vaticano Kram. et Greg. Cypr. habet communia, non ex illis sunt hausta, sed ex codice Ps.-Diog. recensionis B ex quo et Apost. et illi pendent. Neque exemplis a Finckhio adlatis eo adducor ut credam haud recte Leutschium iudicasse cum diceret: caruisse Apostolium Zenobio. Equidem, nisi firmissimis refutabor argumentis Apostolium praeter codicem Ps.-Diog. volgato meliorem nullum expilasse nostri corporis Gotting. paroemiographum semper persuasum habebo.

2) Sic Ap. VI 29 non ex Suida fluxit, ut Leutschio videbatur, sed ex codice Ps.-Diog. Eadem enim ad verbum Vaticanus K II 83 praebet. cf. Zen. Par. III 29.

3) Ad eandem coniecturam te deducunt verba Ps.-Diog. IV 86 Ἐς Κυνόσαργες, Ἐς ἀνηλίου πύλας: ἐπὶ τῶν ὁμοίων καὶ αὖται; antecedentis autem proverbii D IV 85 Ἐπ' ὄνου πόκας explicatio: ἐπὶ τῶν εἰς ἀδύνατα ἀναβαλλομένων ad haec proverbia minus apte convenit. Rectius Ap. VI 66 cum Suida: Εἰς Κυνόσαργες: εἴρηται ἐπὶ ὕβρει καὶ ἀραῖς. Sin autem pro verbis ἐπ' ὄνου πόκας apud Aristoph. Ran. v. 186 cum Conzio, aliis, legimus ἐπ' Ὄκνου πλοκάς prorsus l'a. Diog. explicatio omni fide est destituta.

I 34. ἐπὶ τῶν ὀλιγοχρονίων καὶ ἀώρων καὶ μὴ ἐῤῥιζομένων = K I 19 cf. B 18 DV I 12: D I 14 ὀλιγοχρονίων omisit. — Ap. II 16: ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι. ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων etc. cf. Ath. M I 17, Zen. P II 41, B 23: D I 19 παρὰ τῶν αὐτῶν male omisit ita ut explicatio sensu cassa. — Ap. I 99: οὗτοι γὰρ πρῶτοι τὸν τῆς Ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν cf. Zen. P I 56, B 86: D II 7 vocem πρῶτοι ex qua tota pendet explicatio ignorat: multa enim Palladi pepla texta sunt et pretiosissima et artificiosissima, sed qui primi tale confecerant opus ab omnibus sunt mirati atque in proverbium cesserunt. — Ap. III 65: ἐπὶ τῶν ἀπὸ χειρόνων εἰς κρείττονα μεταβιβασθέντων, ultimam vocabulam D I 48 male omisit. — Ap. III 89 ἐπὶ τῶν ἀδήλων (scr. δήλων) G. Cypr. et Vat. K προδήλων: D II 70: ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν = Laur. I (Ps.-Plut.) 94; fortasse in archetypo recensionis B legebatur: ἐπὶ τῶν δήλων· εἴρηται δὲ ἀπὸ δειλῶν κυνηγῶν cf. Bodl. 201. — Ap. IV 39 Αὐτὸς ἔφα· ἐπὶ τῶν ἀναφερόντων τι ἐπί τινα τῶν ἀξιοπίστων = Vat. K II 35 ad verbum cf. DV I 84: D III 19 τῶν ἀξιοπίστων omisit. — Ap. IV 84 Βάλλ' ἐς ὕδωρ· ἀντὶ τοῦ καταπόντισον· ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων = K II 50, G. C. L I 67 cf. Zen. P II 72: in D III 51 verba ἀντὶ τοῦ καταπόντισον desunt. — Mant. Prov. I 75 Καὶ ἅμμα λύεις (scribe cum Zen. P IV 46 Κάθαμμα λύεις): D V 47 Οὐχ ἅμμα λύεις quod prave discrepat ab ordine litterarum; dissentit Leutschius in nott. critt. ad D V 47. Quid vero causae sit cur Schol. ad Eurip. Hippol. 666 sequamur, dissuadente Zenob. Par. Apostolio, Suida, non intellego. Alias huius recensionis interpretationes volgatis uberiores et integriores ex hac tabula cognoscas:

Ps.-Diog. I	Apostolius
I 56. Ἀετοῦ γῆρας, κορύδου νεότης· παρόσον καὶ γηράσκων ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ κορύδου νεάζοντος. Ὅμοιον etc.	I 46. Ἀετοῦ — νεότης· παρόσον κ. γηρ. ἀετ. κρείττων ἐστὶ νεάζοντος ὄρνιθος. Λέγεται τὸν βίον ἀετὸς καταστρέφειν τῆς κάμπης τοῦ ἄνω χείλους πρὸς τὸ κάτω χρόνῳ συγκαμψάσης. = Zen. P II 38, K I 11.
II 94. Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν· ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ οἷοί εἰσι φαινομένων.	IV 1. Ἀρχὴ α. δ. ἐπὶ τῶν πρὸ μὲν τῆς ἀρχῆς ἐπιεικῶν δοκούντων, ἐν αὐτῇ δὲ κακῶν φαινομένων = K II 27 ad verbum.
III 37. Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος· ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν.	IV 56. Ἀφροδ. — ἐμπ. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἐρωτικοῖς ἐπιορκούμενοι (ἐπιορκουμένοις G. C. M I 2 recte cf. Macarii explicationem II 69) οἱ θεοὶ οὐκ ὀργίζονται. = G. C. L I 1, G. C. M I 2.

Ps. Diog. I	Apostolius
III 67. Βοῦς ἐν πόλει· ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων.	V 15. Βοῦς ἐν π. ἐ. τ. θαυμ. Λυσίας γὰρ ἐν ἀκροπόλει βοῦν ἔθηκεν = G. C. L I 70 cf. Bodl. 254.
III 77. Γεράνδρυον μεταφυτεύειν· ἐπὶ τῶν τοὺς παρηβηκότας εἰς μαθήματα ἀγόντων.	V 32. Γεράδρυον (scr. Γεράνδρυον) μετ. ἐπὶ τοῦ μὴ δεῖν τοὺς γέροντας ἐπὶ τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα προπέμπειν (προτρέπειν G. C. M recte). γεράδρυον γὰρ τὸ γηράσκον φυτόν. δρῦς γὰρ πᾶν φυτὸν γενικῷ ὀνόματι καλεῖται. = G. C. M II 76, cf. Zen. Par. III 1.
IV 1. Γυνὴ στρατηγεῖ, καὶ, Γυνὴ στρατεύεται· ἐπὶ τῶν δειλῶν.	V 76. Γυν. — στρατεύεται· ἐπὶ τῶν παραδόξων cum ceteris omnibus.
IV 40. Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις· ἐπὶ τῶν ὑπνωδῶν· ἔν τινι γὰρ πόλει ἠράσθη ὁ Ὕπνος παιδὸς Ἐνδυμίωνος.	VII 42. Ἐνδ. — καθ. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὑπνηλῶν. ἐπειδὴ ὁ Ὕπνος ἐρασθεὶς μειρακίου Ἐνδυμίωνος ἔτι καὶ νῦν κατέχειν αὐτὸν λέγεται κοιμώμενον. K III 17 ad verbum fere, cf. Ath. M I 20 etc.
IV 95a Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος ἐπὶ διφθέρας· ἐπὶ τῶν βραδέως τιμωρουμένων. Λέγεται γὰρ τὸν Δία πάντα τὰ πραττόμενα εἰς διφθέρας ἀπογράφεσθαι.	VIII 30. Ζεὺς — εἰς τὰς διφθέρας (= Zen. P)· ὅτι οὐκ ἀπρονόητος (plenior Zen. P IV 11). Τὸν γὰρ Δία φασὶν εἰς διφθ. τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις γράφειν· = G. C. L II 19. λέγεται ἐπὶ τῶν βραδέως τιμωρουμένων.
V 12. Ἡλιθιώτερος τῆς Πραξίλλης· αὕτη γὰρ ἐρωτωμένη τί κάλλιστον, Ἥλιος ἔφη καὶ σῦκα. ὁμοία etc. Mirum sane in modum mutilatum et corruptum. Bodl. quoque 480 Praxillam ipsam haec dicentem facit.	VIII 53. Ἠλιθιώτερος ᾠδῖνος (scr. Ἀδῶνιδος cum A et G. C.) τοῦ (scr. τῆς) Πραξιτέλους (scr. Πραξίλλης cum Z R). Ἄδωνις γὰρ [τις Πραξιτέλους υἱὸς][1]) ἀποθανὼν καὶ ἐρωτηθεὶς πρὸς τῶν ἐν ᾅδου, τί κάλλιστον ἄνω κατέλιπεν; ἀπεκρίνατο ἥλιον, σελήνην, σῦκα καὶ μῆλα· ἔδοξε γοῦν ἠλίθιος ταῦτα ἐξιεῖσθαι τῷ ἡλίῳ. = K III 39, G. C. P II 63 etc. cf. Zen. P IV 21, Laur. I 118.
V 34. Καδμεία νίκη· ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς νικώντων, ὧν ἡ ἱστορία δήλη.	IX 30. Καδμ. ν. ἡ ἐπὶ κακῶν νίκη. Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης υἱοὶ Οἰδίποδος, τινὲς δὲ Κάδμου, οὗ τὴν βασιλείαν οἱ υἱοὶ διεδέξαντο, συνέθεντο

1) verba uncinis inclusa ineptum diasceuastae additamentum in codicem Ps.-Diog. quem Apostolius, Vat. K, Greg. Cypr. expilarunt inculcatum. Initium huius narratiunculae Zen. P IV 21 optime servavit.

Ps.-Diog. I	Apostolius
	πρὸς ἀλλήλους ἕνα καὶ ἕνα χρόνον βασιλεύειν αὐτούς· βασιλεύσας δὲ ὁ Ἐτεοκλῆς οὐκ ἐβούλετο Πολινείκην κατὰ τὸ δόξαν βασιλεῦσαι, καὶ τῷ πολέμῳ ἀλλήλους διεχειρίσαντο, καὶ ἐπὶ κακῷ νενικήκασιν, ὅτι ὁ ἕτερος ἀνεῖλε τὸν ἕτερον. G.C. L II 45 ad verbum fere, multo contractius K III 54. cf. Zenob. P IV 45 explicationem primam.
V 50. Κερκυραία μάστιξ· ἐπὶ τῶν μεγάλων μαστίγων. Τοιαύτας γὰρ εἶχον.	IX 69. Κερκ. μάστιξ· ἐ. τ. μεγ. μαστίγων. τοιαύτας γὰρ εἶχον οἱ Κερκυραῖοι. multo plenius Zen. P IV 49.
V 60. Κουρήτων στόμα· ἐπὶ τῶν μαντεύεσθαι ὑπισχνουμένων. Τοιοῦτοι γὰρ οὗτοι.	IX 95. Κουρ. στόμα· ἐ. τ. μαντ. ὑπισχν. μαντικοὶ γὰρ οἱ Κρῆτες (l. Κουρῆτες Z) cf. Zen. P IV 61.
V 78. Κακὰ μὲν θρίπες, κακὰ δ' ἵπες· ἐπὶ τῶν ἑκατέρως βλαπτικῶν.	IX 62. Κακὰ — ἵπες· ἄμφω γὰρ λυμαντικοί· καὶ οἱ μὲν τὰ ξύλα, οἱ δὲ τὰ κρέατα (scr. κέρατα cum K et G. C.) ἐσθίουσι. = G. C. M III 98 ad verbum cf. K III 69. Bodl. 576.
V 84. Κἂν ἀπὸ νεκροῦ φέρῃ· ἐπὶ τῶν ἀπὸ πενήτων κερδαινόντων.	IX 41. Κἂν ἐπὶ νεκροῦ κερδαίνειν (hoc verbum ex explicatione in proverbium ipsum inlatum videtur.) ἐπὶ τῶν κερδαινόντων ἐκ πενήτων ἢ τεθνεώτων. G. C. M III 92 ad verbum cf. Bodl. 584.
VI 28. Παρὰ Λύδιον ἅρμα· ἐπὶ τῶν πολὺ ἀπολειπομένων ἐν ἀγῶνι τινί.	XI 1. Λύδιον ἅρμα (recte omisit παρὰ)· ἐπὶ τῶν ἐριζόντων ἐν ἀγῶσι καὶ πολὺ ἀπολιμπανομένων. ὁ γὰρ Πέλωψ Λύδιος (scribe Πέλοψ Λυδὸς cum L) ὧν ἐνίκησε τὸν Οἰνόμαον τῷ ἰδίῳ ἅρματι· καὶ ἔκτοτε ἡ παροιμία παραλύδιον (scribe παρὰ Λύδιον cum L) ἅρμα θέειν· ἡ παρα πρόθεσις σημαίνει καὶ πλησιότητα, ὡς τὸ ἕζετο, παρέζετο, καὶ τὴν πλείονα σχέσιν, ὡς τὸ ὁρμῷ, παρορμῷ· σημαίνει καὶ τὴν ἐκτὸς σχέσιν, τὴν ἔξω τοῦ πρέποντος· ὡς τὸ ἄνομος παράνομος· ὥστε ὡς (τὸ L recte) πεζοὶ ἦμεν ἡμεῖς παραλύδιον ἅρμα θέοντες. ἀντὶ τοῦ, ἔξω

Ps.-Diog. I	Apostolius
	καὶ μακρὰν τοῦ Λυδικοῦ ἅρματος τρέχοντες κατὰ σύγκρισιν. τάχιστα γὰρ τὰ Λύδια ἅρματα. = G. C. L II 58 ad verbum fere, contractius K III 82, M IV 18, valde decurtatum G. C. P II 99.
VI 39. Μία λόχμη οὐ τρέφει δύο· ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ πολλὰ κερδαίνειν βουλομένων.	XI 68. Μία λόχμη δύο ἐριθάκους οὐ τρέφει· ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν σπουδαζόντων· ἐρίθακος δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον. = K III 83, G. C. L II 68 = Zen. P V 11, DV III 15 ad verbum fere!
VI 80. Νέμεσις δὲ παρὰ πόδας βαίνει· μέτεισι γὰρ ταχέως.	XII 6. Νέμεσις δέ γε παρὰ πόδας βαίνει· παρόσον μέτεισι ταχέως ἡ δαίμων τοὺς ἡμαρτηκότας. = G. C. L II 81 ad verbum, Bodl. 688 paulo contractius!
VI 82. Νεκρῷ λέγων μύθους εἰς οὖς· ἐπὶ τοῦ μὴ ἐπαΐοντος.	XI 100. Νεκρῷ μῦθον εἰς οὖς ἔλεγεν· ἐπὶ τοῦ μὴ ἐπαΐοντος καὶ ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. = G. C. M IV 47 ad verbum, simillimum K III 98 cf. Bodl. 691, DV III 34.
VII 34. Ὅς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει·** Ἀθηναίων ἀξιούντων, ὅτε παρέδωκαν τὸ ἄστυ αὐτῶν, Σάμον ἐν αὐτοῖς ἔᾶσαι, εἶπον τοῦτο.	XIII 5. Ὅς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ — θέλει· ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα μὴ δυναμένων σῶσαι, ἄλλα δὲ ζητούντων· Λακεδαιμόνιοι γὰρ Ἀθηναίων ἀξιούντων, ὅτε παρέδωκαν τὸ ἄστυ. Σάμον αὐτοῖς μόνον ἐᾶσαι, εἶπον, ὅταν αὐτῶν οὐκ ἦτε, τότε καὶ ἄλλους ἔχειν ζητεῖτε.
VIII 36. Τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκεν· ἐπὶ τῆς βεβαίας ψήφου.	XVI 92. Τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκας· ἐπὶ μεγάλων πραγμάτων καὶ βεβαίου ψήφου τάσσεται· δώδεκα πόλεις τῆς Ἰωνίας συνῆσαν περὶ τῶν κοινῶν βουλευσόμεναι· καὶ εἴποτε ἴσαι (scr. ἴσαι) αἱ ψῆφοι ἐγένοντο, οἱ Κολοφώνιοι περιττὴν τὴν νικῶσαν ἐτίθεντο· Σμυρναίους γὰρ ἐλθόντας συνοίκους ἐκέκτηντο, ὑπὲρ ὧν καὶ τὴν ψῆφον ἔθεντο. ὅθεν ἐπὶ τῆς κρατίστης (scr. κρατούσης cum Bodl.) καὶ βεβαίας ψήφου ἡ παροιμία εἴρηται. = K IV 70 ad verbum fere, itaque non ex Suida haustum ut Leutschio visum est. cf. Bodl. 899.

Ps.-Diog. I	Apostolius
VIII 39. Τὰς ἐν ᾄδου τριακάδας· ** ἐν ᾄδου διὰ τὴν Ἑκάτην. Καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἑκάτη ἓν εἶναι δοκοῦσιν.	XVI 18. Τὰς — τριακάδας: τιμᾶται ἡ τριακὰς ἐν ᾄδου — δοκοῦσιν = K IV 57, G. C. L III 14. cf. Bodl.
VIII 41. Τὸ βασιλικὸν βοίδιον· ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ νέου βοῦς ἔτεκεν ἐξ βοίδια. Λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν πολυτόκων. „verba λέγεται-πολυτόκων diasceuastae vindicanda“ Crusius p. 29 itaque ab Apost. recte omissa.	XVII 2. Τὸ βασιλικὸν βοίδιον· ἐπὶ τοῦ Πτολεμαίου βοῦς ἀπέτεκεν ἓξ βοίδια· πρὸς οἰωνοῦ δὲ ἀγαθοῦ τὸ συμβησόμενον λαβὼν ὁ Πτολεμαῖος ἐν τοῖς βασιλείοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας προσέταξε τρέφεσθαι· χρήσῃ δὲ τοῦτο ἢ ἐπὶ τῶν θεραπείας πολλῆς ἀξιουμένων ἢ ἐπὶ τῶν εὐτυχούντων = K IV 66 ad verbum fere, Bodl. 907.
VIII 48. Τὸν ξύοντα δ' ἀντιξύειν· ἐπὶ τῶν διὰ χάριν χάριτας ποιούντων.	XVII 20. Τὸν ξύοντα ἀντιξύειν· ἐπὶ τῶν βλαπτόντων ἢ ὠφελούντων τινάς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὄνων· ἀλλήλους γὰρ ἀντικνήθουσιν. G. C. L P III 78 ad verbum fere.

Sed non modo multos locos, qui in Ps.-Diog. volgato misere decurtati exstant foedeque corrupti integriores servavit Apostolius, sed etiam duas saepe adfert explicationes[1]), quarum alteram Ps.-Diog. I omisit alteram alii codices ex hac recensione pendentes, ita ut ex illo solo communis ambarum origo intellegi possit, velut:

Ps.-Diog. I	Apostolius
I 64. Ἀμαλθείας κέρας· ἐπὶ τῶν πάντα τὰ καλὰ ἐν ἑαυτοῖς κεκτημένων. Ῥέα γὰρ τεκοῦσα τὸν Δία, ἔδωκεν Ἀμαλθείᾳ τρέφειν, διὰ τὸ μὴ ὑπὸ Κρόνου καταβρωθῆναι τοῦ ἰδίου πατρός. Ἡ δὲ αἰγὶ αὐτὸν ὑπέβαλεν. Ὁ τοίνυν Ζεὺς μετὰ τὸ κατάξαι τῶν οὐρανῶν τὸν πατέρα, ἐγκρατὴς γενόμενος τῆς βασιλείας, τὴν μὲν αἶγα κατηστέρισε· τὸ δὲ ἕτερον τῶν κεράτων αὐτῆς ἀφελὼν παρέσχε τῇ Ἀμαλθείᾳ. παρασκευάσας γίνεσθαι αὐτῇ διὰ τοῦ κέρατος ὃ ἂν αἰτήσοι.	II 53. Ἀμαλθείας κέρας· ἐπὶ τῶν ἀφθόνως καὶ εὐδαιμόνως ζώντων. (haec verba ex Suida hausta videntur.) A) ὅτι τῇ τροφῷ αὐτοῦ Ἀμαλθείᾳ ὁ Ζεὺς ἐξ αἰγὸς τρεφούσῃ αὐτὸν παρέσχε κέρας αἰγὸς, δι' οὗ ἐπέβλυζεν αὐτῇ πᾶν ὃ ἂν ἠτήσατο. = K I 30, G. C. L I 8 etc. Καὶ ἄλλως· B) Λέγεται τὴν Ῥέαν τεκοῦσαν τὸν Δία δεδωκέναι τῇ Ἀμαλθείᾳ τρέφειν· ἡ δὲ, μὴ ἔχουσα (adde γάλα = Ps.-Plut.) αἰγὶ ὑπέβαλεν αὐτόν· ὅθεν Αἰγιοῦχος ἐκλήθη. Ὁ τοίνυν Ζεὺς τὴν μὲν αἶγα καθιστόρησεν

1) In hac quoque re, si ceteri huius recensionis codices proverbium omnino non exhibent aut omni carent explicatione, de Apostolii fonte certi nihil distinguere possumus. cf. Ps.-Diog. I II 5 = Ap. I 93, cf. Zen. Par. I 54. — Ps.-D I II 8 = Ap. II 8 — Ps.-D I I 95 = Ap. III 55 — Ps.-D I II 73 = Ap. II 21 = DV I 75 + D.

Ps.-Diog. I	Apostolius
	(inepte corruptum ex κατηστέρισεν) ἐν τῷ οὐρανῷ· τὸ δὲ ἓν τῶν κεράτων ἀφελὼν τῇ Ἀμαλθείᾳ δέδωκε παρασκευάσας αὐτῇ γενέσθαι πᾶν ὅπερ αἰτήσει διὰ τοῦ κέρατος = Ps.-Diog. I, Ps.-Plut. II 27.
I 98. Ἀπὸ κώπης ἐπὶ βῆμα· ἐπὶ τῶν ἀπὸ χειρόνων εἰς κρείττονα.	III 65. Ἀπὸ — βῆμα· A) ἐπὶ τῶν ἀπὸ χειρόνων εἰς κρείττονα μεταβιβασθέντων = Ps.-Diog. I. B) ἀθρόως καὶ μεγίστοις ἐγχειρούντων = K II 13, Bodl. 204.
VI 74. Μωμήσεταί τις μᾶλλον, ἢ μιμήσεται· ὅτι ῥᾳότερον τὸ ψέγειν.	XI 94. Μωμήσεται (adde τις cum K) μᾶλλον ἢ μιμ. A) ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων = K III 95, G. C. M IV 42. καὶ B) ὅτι τὸ ψέγειν τοῦ μιμεῖσθαι ῥᾳότερον.
VI 79. Ναῦς ἱκετεύει πέτρας· ἐπὶ τῶν ἀδυσωπήτων. Ὡς τὸ· Ἀνδριάντι πρεσβεύσομεν.	XI 95. Ναῦς ἱκ. π. A) ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀναισθήτων = G. C. M IV 49 Bodl. 687. καὶ B) ἀδυσωπήτων, ὡς τὸ· Ἀνδριάντι πρεσβεύσωμεν.
VI 91. Ξυρὸς εἰς ἀκόνην· πρὸς τοὺς ὧν βούλονται τυγχάνοντας. Ὁμοία τῇ· Ὄνος εἰς ἄχυρα.	XII 24. Ξυρὸς εἰς ἀκόνην· A) ἐπὶ τῶν προσηκόντων τισίν. = K III 100. ἢ B) ἐπὶ τῶν ὧν βούλονται τυγχανόντων. Ὁμοία — ἄχυρα.
VII 8. Οὔθ' ὕεται, οὔτε ἡλιοῦται· ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης καθεστώτων φροντίδος.	XIII 74. Οὔθ' ὕεται οὔθ' ἡλιοῦται· A) ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων = G. C. M IV 62 ἢ B) ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ἑστώτων = K IV 8.
VIII 2. Ῥόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν· ἐπὶ τῶν μεταμελουμένων περί τι καὶ μὴ δυναμένων τι ἀνύσαι.	XV 28. Ῥόδον — πάλιν· A) ἐπὶ τῶν κυδαινόντων τινάς = G. C. L III 6 ἢ B) ἐπὶ τῶν μεταμελομένων (scr. μεταμελουμένων) περί τι — ἀνύσαι.

Neque minus Apostolius nobis opitulatur ad alienos pannos perspiciendos, quos diasceuasta Byzantinus farragini Ps.-Diogenianeae adsuit. Omisit enim Apostolius multa interpolatoris additamenta a Ps.-Diog. volgati librario ex margine falso loco in verborum contextum inculcata, de quibus acute egit Crusius pag. 28 sq. Veluti ἵππον εἰς πεδίον sub D I 65 = Ap. I 41. — Πολλαῖσι πληγαῖς δρῦς δαμάζεται. Πολλά κεν εἰδείης οἷς τὸν θεὸν ἐξαπατήσεις sub D I 70 = Ap. I 48. — Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει sub D I 66 = Ap. X 24. — Μεγαρικὰ δάκρυα sub D VII 65 = Ap. XIV 98. — Ὁμοία τῇ Κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε etc. sub D VIII 46 = Ap. XVI 61; sed recte legimus Ap. XVI 55 lemma Τὴν καθ' ἑαυτὸν (scribe κατὰ σαυτὸν) ἔλαυνε. — Iam ignoravit Apostolius Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἐλκυσθῆναι sub D II 8 = Ap. II 8. — Αἰπόλει σοί φησιν ἡ παροι-

μία sub D IV 55 = Ap. VII 16. — Ἀκεσσαίου σελήνη τὸ ἐναντίον sub D VI 30 = Ap. X 47. — Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις sub D VII 50 = Ap. XI 28. — Omnino non exhibet Apost. lemmata Ps.-D II 100 Ἀσκῷ φλαυρίζεις — IV 956 Ζεὺς ἄγονος — V 93 Αἱ κύνες τὴν δέσποιναν μιμούμεναι — VI 29 Λυδίῳ νόμῳ — VI 69 Μήτ' ἄκανθα ἀμύξῃ, quae cum in ceteris quoque paroemiographis non exstent, sero videntur interpolata esse.[1]) Minime vero praetermittendum est quod proverbia eiusdem significationis sub uno lemmate composita in Apostolio plerumque non invenies. Conferas quaeso:

D	I 8	cum	Ap. I 12	D	IV 48	cum	Ap. VII 18
„	I 9	„	„ I 11	„	IV 72	„	„ VIII 8
„	I 12	„	„ I 24	„	V 3	„	„ VIII 69
„	I 15	„	„ IV 32	„	V 12	„	„ VIII 53
„	I 56	„	„ I 46	„	V 15	„	„ VIII 46
„	I 65	„	„ I 41	„	V 16	„	„ VIII 50
„	II 31	„	„ II 22	„	V 33	„	„ IX 19
„	II 46	„	„ I 15	„	V 96	„	„ IX 27
„	II 52	„	„ I 86	„	VI 21	„	„ X 56
„	III 57	„	„ IV 78	„	VI 27	„	„ X 95
„	III 87	„	„ V 38	„	VI 34	„	„ XI 10
„	IV 10	„	„ V 66	„	VII 14	„	„ XIII 18

Qua ex re, cum ceteroquin Apostolius singulas explicationes contrahendas vel amputandas nequaquam curaret, apparere mihi videtur, non solum recensionem A, ut supra vidimus, sed etiam recensionis B archetypon „similibus" illis Ps.-Diog. volgato propriis maximam partem[2]) caruisse; neque nimis audacter et temere progredi videbitur qui coniciet ab eodem ea interpolatore ad marginem codicis ex quo Ps.-Diog. noster pendet, adscripta esse, a quo etiam oriunda sunt additamenta illa a librario falso in verborum contextum inlata.

§ 6. Vaticanus Krameri et Gregorius Cyprius.

Proverbiorum conlectio, quam e codice Vaticano 482 descripsit Kramerus (cf. Schneidew. praef. pag. XXXIII sq.) in Gottingensium corpore tam male disiecta est, ut de forma naturaque illius certiorem te facere non possis nisi summo adhibito labore. Maxima enim illius pars in notas criticas ad Ps.-Diog. I, Ps.-Plutarchum, Gregorium Cypr. Pantinianum est inserta, reliqua lemmata in appendice primi voluminis invenies. Neque ordinis conspectus (pag. 473 sqq.) huius

1) Recte praeterea omiserunt Apostolius et Arsenius lemmata D IV 70, V 67b, VII 3 quae non proverbia sunt sed λέξεις. Neglegentia praeteriisse videntur VII 38 = K IV 11 et VII 97a = B 822.

2) Nonnulla enim ex quinta conlectione deprompta sunt.

conlectionis speciem tibi depingit, cum proverbia ipsa non adferantur, sed numeri tantum lemmatum, sub quibus sunt adnotata.

Simili modo de Gregorio Cyprio tractantibus nobis ex corporis Gotting. conditione magna nascitur difficultas, quippe in quo quatuor editi sint Gregorii codices: tom. I p. 349 sqq. Pantinianus (de quo vide praef. pag. XXXVI), tom. II pag. 53 sqq. Leidensis, p. 93 sqq. Mosquensis, p. 135 sqq. Vaticani initium, de quibus egit Leutschius in praef. pag. VII—X. Tres igitur minimum tibi perquirendi sunt loci ad formam uniuscuiusque proverbii sive explicationis vere Gregorianam pernoscendam. Quae autem ratio inter singulos codices intercedat haud facile nec nisi multis horis consumptis intellegas. Sed iam ad rem ipsam adeamus.

Vaticanum K cum Ps.-Diog. I intima coniunctum esse familiaritate iam editores Gottingenses acriter perspexerant (cf. praef. XXXIV); neque ex alio fonte Gregorium Cyprium copias suas hausisse et ex tabulis in altera paragrapho compositis et ex maximo illius cum Vaticano consensu abunde patet. Sed longius progredi possumus: saepe enim uberioribus Apostolii enarrationibus et Vaticanum et Gregorium suffragatos esse supra vidimus. Atque ubi attentius tres illas conlectiones (Apost; K; G. C.) inter se comparaveris, nullam tibi fore religionem confido, quominus omnes ex eodem codice pendere censeas; nam sexcenties earum explicationes inter se congruere videbis, Ps.-Diog. volgati explicationibus sive meliores sive deteriores, velut: Ap. I 47 K I 39 G. C. M I 24 ὁρᾷ — καταφρονούντων D I 71 ὁρῶν (= Zen. P II 53) — ἀφροντιστούντων (Bodl. 54 ἀφροντιστούντων καὶ καταφρον.) ‖ Ap. I 49 K I 43 G. C. M I 27 ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἐξευρισκόντων τι νέον κακόν, D I 68 ἐπὶ τῶν προσεξευρισκόντων ἀεὶ νεώτερόν τι κακὸν καὶ πανούργων cf. Zen. P II 51 ‖ Ap. II 33 K I 72 G. C. M I 41 ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, D II 22 ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ πλέον οὐδὲν ἀνυόντων cf. Zen. P I 75 ‖ Ap. II 36 K I 71 G. C. M I 38 ἐπὶ τῶν λάλων καὶ φάγων, D II 20 οἱ μὲν γὰρ λάλοι, οἱ δὲ φάγοι cf. Zen. P I 73 ‖ Ap. II 76 K II 22 G. C. M I 75 ἐπὶ τῶν μεγάλων λόγων, D III 41 μεγάλα κομπάσματα. ‖ Ap. II 95 K I 60 G. C. M II 7 . . . τὰ ἱερὰ μεταχειριζομένων D I 43 τοῖς ἱεροῖς ἐγχειρούντων. ‖ Ap. II 98 K I 76b G. C. M I 48 ἐλθὼν, D I 75 ἐξελθών = Zen. P I 87 ‖ Ap. II 100 K I 76c G. C. M II 11 (ἀντὶ τοῦ G. C.) ἀντιδιδόναι χάριτας. D I 84 ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀνταποδιδόντων = Zen. P I 94 ‖ Ap. IV 4 K II 28 G. C. M II 22 ἐπὶ τῶν κακὰ ποιούντων. D III 6 ἐπὶ τῶν ἄτοπά τινα διαπραττομένων. ‖ Ap. IV 62 K II 17 G. C. M II 21 ἐπὶ τῶν ἐξ ὕψους διαλεγομένων· ὡσανεὶ πάνυ μου (μοι G. C. male) καταφρονεῖς, D III 24 οἷον πάνυ μου καταγελᾷς· ἐπὶ τῶν ἀφ' ὕψους διαλεγ. ‖ Ap. IV 84 K II 50 G. C. M II 38 ἀντὶ τοῦ καταπόντισον (Zen. P II 72 οἷον καταπ.) quae verba D III 51 omisit. ‖ Ap. V 12 K II 44 G. C. M II 46 Βοιωτὴ (Βοιωτία K) γὰρ ἡ Σφίγξ, D III 47 ἐκ μεταφορᾶς τῆς Σφιγγὸς = Zen. P II 68. ‖ Ap. V 14 K II 51 G. C. M II 39 Βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν οὔποθ'

εὑρήσεις· ἐπὶ τῶν .... τοῖς αἰσχίστοις, D III 55 Βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτὸν recte = Zen. P II 76 ἐπὶ τῶν .... τοῖς χείροσι male. ‖ Ap. V 52 K II 60 G. C. M II 52 Καὶ ἀφόβως cum Bodl. 295 recte omiserunt, quae exstant D III 95. ‖ Ap. V 54 K II 74 G. C. M II 75 σύμβουλον τοῖς Ἀθηναίοις ἐνομίζετο = Zen. P II 89, D III 72 . . . ἦν. ‖ Ap. V 76 K II 72 G. C. M II 60 ἐπὶ τῶν παραδόξων = Bodl. 305, D IV 1 ἐπὶ τῶν δειλῶν. ‖ Ap. V 77 K II 73 G. C. M II 61 cum Bodl. 310 explicationem omiserunt, D III 4 ὅτι δεῖ γυναῖξὶ μὴ πιστεύειν quae verba artem diasceuastae Byzantini redolent. ‖ Ap. VI 27 K II 80 G. C. M II 88 εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων (Bodl. 327 εὐηθεστέρων δοκούντων) D IV 18 εἶναι δοκούντων omisit. ‖ Ap. VI 100 K III 20 G. C. M III 23 ὅμοιον τῷ, D IV 41 ταὐτὸ δέ ἐστι τῷ. ‖ Ap. VIII 33 K III 33 G. C. M III 58 ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων = Zen. P IV 13 D IV 97 ἐπὶ τῶν εὐτυχεστέρων. ‖ Ap. IX 44 K III 64 G. C. M III 89 ἐπὶ τῶν καλοῦ πράγματος ἀπολιμπανομένων, D V 73 ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ πράγματος ἀπολειπομένων. ‖ Ap. X 18 K III 55 G. C. M III 84 καὶ τὰ τελευταῖα φθεγγομένων quae D V 37 exhibet et quae item interpolatorem sapiunt cum Bodl. 516 recte omiserunt. ‖ Ap. XI 43 K III 84 G. C. M IV 32 ἐπὶ τῶν εὐπόρων cf. Bodl. 628 (addit Ap. ἁβροδίαιτοι γὰρ οἱ Μῆδοι), D VI 37 ἐπὶ τῶν πολυτελῶν καὶ ἁβρῶν. ‖ Ap. XII 5 K III 99 G. C. M IV 48 Νεφέλας ξαίνεις· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων, D VI 83 Νεφέλας ξαίνειν· ἐπὶ ματαίου ἢ ἀδυνάτου = Bodl. 692. ‖ Ap. XIV 45 K IV 21 G. C. M IV 93 Πολλαὶ κυνὸς ἄρρενος εὐναὶ· ἐπὶ τῶν καταφερῶν εἰς τὰ ἀφροδίσια (G. C. εἰς τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἔργα), D VII 79. Π. κ. ἄρσενος εὐναὶ· ἐ. τ. καταφ. πρὸς συνουσίαν. ‖ Ap. XIV 63 K IV 31 G. C. M IV 84 omiserunt verba μοχθηρῶς καὶ quae D VII 71 praebet = Bodl. 799. ‖ Ap. XVII 19 K IV 75 G. C. P III 84 ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶς νοσούντων, D VIII 57 ἐ. τ. ἐπισφαλῶς νοσούντων. Adde ineptias tribus illis peculiares ut Ap. VIII 53 G. C. M III 64 K III 39 Ἡλιθιώτερος Ἀδώνιδος τοῦ Πραξιτέλους· Ἄδωνις γάρ τις Πραξιτέλους υἱὸς (cf. supra pag. 27) etc. neque ullus dubitationi locus dabitur. Quid? quod Apostolii conlectio Ps.-Diogenianea eodem modo digesta erat, atque Vaticanus et Greg. Cyprius[1]) a Ps.-Diog. volgati ordine lemmatum mirum in modum abhorrentes? Nam etsi Apostolius farraginem suam secundum binas litteras digessit atque saepe Ps.-Diogeniani ordinem plane videtur neglexisse velut sub αν:

Ap.	II 83 = K I 81 = D I 73	Ap.	II 99 = K II 30 = D I 87
„	II 86 = K I 96 = D I 90	„	II 100 = K I 76c = D I 84
„	II 88 = K II 23 = D III 39	„	III 2 = K I 48 = D I 81
„	II 90 = K I 36 = D I 26	„	III 9 = K I 88 = D I 78
„	II 92 = K I 44 = D I 27	„	III 14 = K I 94 = D I 82
„	II 95 = K I 60 = D I 43	„	III 23 = K II 26 = D I 77

1) nisi quod Greg. Cyprius copias suas duplici ordine disposuit, qua de re infra agetur.

— tamen multis locis pristini ordinis vestigia perspicue apparent: etenim sub αυ Apostolius post lemma ex Suida depromptum exhibet:

Ap. IV 30	Αὕτη μὲν ἡ μύρινθος (lege μήρινθος) etc.	= K I 1 = D III 35
„ IV 31	Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας	= K I 2 = D III 38
„ IV 32	Αὐλὸν σάλπιγγι συγκρίνεις	omisit K = D I 15
„ IV 33	Αὐλητοῦ βίον ζῆς	= K II 7 = D III 14
„ IV 35	Αὐτὸς εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν	= K II 16 = D III 18
„ IV 36	Αὔθις Πυθῶδε	omisit K = D III 34
„ IV 37	Αὐτομάτως ὁ θεὸς ἀνίηκι τἀγαθά	= K II 34 = D III 15
„ IV 38	Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ	omisit K = D III 16
„ IV 39	Αὐτὸς ἔφα	= K II 35 = D III 19
„ IV 40	Αὐτῷ κανῷ	omisit K = D II 39

Vaticani igitur ordo servatus, Ps.-Diog. volgati valde turbatus est. Eadem facile videbis:

sub αι

Ap.	I 80	= K I 46	= D I 39
„	I 82	= K I 54	= D I 34
„	I 84	= K I 55	= D I 37
„	I 85	= K I 56	= D I 35
„	I 88	= K I 58	= D I 40

sub αλ

Ap.	II 39	= K I 20	= D I 23
„	II 40	= K I 22	= D I 63
„	II 41	= K I 24	= D I 50
„	II 42	= K I 29	= D I 62

sub απ

Ap.	III 55	= K I 78	= D I 95
„	III 56	= K I 86	= D II 56
„	III 57	= K I 97	= D I 94
„	III 58	= K I 98	= D I 97

sub αρ

Ap.	III 87	= K I 4	= D III 40
„	III 88	= K I 5	= D III 42
„	III 89	= K I 84	= D II 70
„	III 91	= K I 100	= D II 81

sub γυ

Ap.	V 71	= K II 68	= D III 99
„	V 72	= K II 69	= D IV 2
„	V 73	= K II 70	= D III 98
„	V 75	= K II 71	= D IV 3
„	V 76	= K II 72	= D IV 1
„	V 77	= K II 73	= D IV 4

sub εν

Ap.	VII 22	= K III 15	= D IV 88
„	VII 27	= K III 18	= D IV 83
„	VII 32	= K III 25	= D IV 44

sub μη

Ap.	XI 45	= K III 92	= D VI 58
„	XI 46	= K III 93	= D VI 59
„	XI 51	= K III 96	= D VI 46

sub πο

Ap.	XIV 42	= K IV 18	= D VII 76
„	XIV 43	= K IV 19	= D VII 77a
„	XIV 45	= K IV 21	= D VII 79
„	XIV 49	= K IV 38	= D VII 69

Sic igitur res se habet: Vaticani K, Gregorii Cyprii conlectiones atque Apostolii copiae Ps.-Diogenianeae ex uno fluxerunt codice, qui explicationibus exornatus Ps.-Diog. volgato plerumque melioribus et uberioribus non caruit vitiis sibi peculiaribus, cum praesertim genuinum lemmatum ordinem et dilucidum non servasset.

Neque tamen desunt loci in quibus tres illae conlectiones valde inter se discrepent. Nihil dico de narratiunculis ab Apostolio aliunde corrasis; sed alia saepe Vaticanus praebet cum Gregorio Cyprio, alia Apostolius cum Ps.-Diog. volgato, velut:

K I 14 = G. C. M I 5 ἐπὶ τῶν οὐ καλῶς πλουτούντων: Ap. I 11 = D I 9 ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν οὐ προσηκόντων πλουτούντων ‖ K I 16 = G. C. M I 99 παρόσον ἐν θαλάττῃ τὸ πηδάλιον ἄττον (scribe ἀεὶ ὂν notanda haec corruptela communis cf. Crus. p. 41 adn. 5) καθαρόν ἐστιν: Ap. I 13 = D I 11 Παρόσον ἐν θαλάσσῃ ἐστὶν ἀεὶ τὸ πηδάλιον. ‖ K I 26 = G. C. M I 14 Ἄδακρυς πόλεμος καὶ καθεύδοντος τροπαῖον (τροπαί(?)K)· ἐπὶ τῶν ῥᾳ̃στα καὶ παρ᾽ ἐλπίδα κατορθούντων: Ap. I 29 = D I 53 Ἄδακρυς πόλεμος· ἐπὶ τῶν ῥᾳ̃στα καὶ παρ᾽ ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορθούντων. χρησμὸς γὰρ ἐδόθη etc. ‖ K I 33 = G. C. M I 21 Ἀληλεσμένος βίος· ἐπὶ τοῦ ἑτοίμου καὶ ἀπόνου (K ἀκοπώτου quod ex ἀκοπωτάτου corruptum videtur cf. Zen. P I 21 ἀκόπου): Ap. II 15 = D I 17 Ἀληλεσμένος βίος καὶ μεμαγμένος· ἐπὶ τοῦ ἑτοίμου καὶ προχείρου (Ap. προχ. καὶ ἑτ.) ‖ K I 48 = G. C. M II 4 ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, δεινὰ δὲ λαμβανόντων: Ap. III 2 = D I 81 ἐπὶ — αἰτούντων, κακὰ δὲ ἀντιλαμβανόντων ‖ K I 78 = G. C. M II 12 ἐπὶ τῶν γαστριμάργων: Ap. III 55 = D I 95 ἐπὶ τῶν γαστριμαργούντων ‖ K II 59 = G. C. M II 70 omiserunt explicationem: Ap. V 43 = D III 86 ἐπὶ τῶν γεγηρακότων καὶ μηκέτι χρησιμευόντων ‖ K II 14 = G. C. M I 72 Αὐτὸν οὐ τρέφων κύνας τρέφεις· ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μὲν ἑαυτοὺς τρέφειν, ἄλλους δὲ ἐπαγγελλομένων: Ap. VI 44 = D III 17 Ἑαυτὸν οὐ τρέφων κύνας τρέφεις· ἐ. τ. ἀπ. μὲν, ἑτέρους δὲ τρέφειν κατεπαγγελλομένων. ‖ K II 52 = G. C. M II 43 Βάλλεις μήλοις· ἐπὶ τῶν τυχεῖν ὧν ἐρῶσι βουλομένων reliqua omiserunt: Ap. IV 87 = D III 63 Βάλλειν μήλοις· ἐπὶ — βουλομένων παρήχθη δὲ ἀπὸ τῶν πεμφθέντων ἐπ᾽ Ἀταλάντην μήλων· etc. ad verbum congruentes. ‖ K II 62 = G. C. M II 53 Γραῦς βακχεύει· ἐπὶ τῶν παρ᾽ ὥραν τι (τι M om.) διαπραττομένων rel. om.: Ap. V 60 = D III 74 ἐ. τ. παρ᾽ ὥραν τι ποιούντων· καὶ Ἀριστοφάνης· Γραῦς καπρῶσα καὶ βακχεύουσα. ‖ K II 88 = G. C. M II 84 Δεινοὶ πλέκειν γε μηχανὰς Αἰγύπτιοι explicationem ignorant: Ap. V 95 = D IV 35 Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχ. Αἰγ. ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων (κακούργων D). Τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. etc. Huc accedit quod Vaticanus et Greg. Cyprius eadem saepe Ps.-D[i] lemmata exhibent,[1]) eadem omittunt, ut facile mihi concedas, utramque conlectionem ex epitome illius cod. fluxisse, quem Ap. expilavit. Sed cave credas cum Warnkrossio (l. s. s. pag. 16 adn. 27)

1) Errat Warnkrossius cum l. s. s. pag. 16 adn. 27 dicit: „videsis, in codicis K descriptione (corp. paroem. Gotting. Tom. I pag. 473 sqq.) quot proverbia solo in cod. K et apud Greg. Cyp. legantur.“ Multa enim Vaticani proverbia, quibus in hoc conspectu Gregorii lemmata sunt adscripta in Bodleiano quoque et Zen. Parisino exstant, velut: K II 8 = Zen. P II 8 Bodl. 137; K II 9 = Bodl. 166; K II 82 = Zen. P III 28 Bodl. 347; K II 95 = Zen. P III 50 Bodl. 387; K II 98 = Bodl. 392; K II 100 = Zen. P III 56 Bodl. 395 etc. Reliqua fere omnia in Apostolii farragine invenies. Praeterisse videntur Warnkrossium verba Schneidewini in primi voluminis praefatione p XXXIV: codicem K „in notis Zenobianis nondum usurpare licuit. Sero enim accepimus.“

et Crusio (l. s. s. pag. 41 adn. 5) Vaticanum inter codices Gregorianos esse referendum. K enim, etsi ex quingentis fere Gregorii proverbiis 340 tantum exhibet, tamen octoginta praebet lemmata, quae frustra in codicibus Gregorianis quaeres; neque video, quid causae sit, cur integram Gregorii conlectionem ea multo uberiorem fuisse censeas, quae in codice Mosquensi exstat (expleta scilicet ex Pantiniano et Leidensi lacuna inter M V 6 et V 7). Accedit aliud argumentum non levioris momenti. Etenim Gregorius Cypr. genuinam interpretationum formam a Vaticano et Apostolio servatam saepissime deformavit, ut ex his intellegas exemplis: K I 39 = Ap. I 47 ἐπὶ τῶν καταφρονούντων τῶν μικρῶν cf. D I 71 Zen. P II 53: G. C. M I 24 ἐ. τ. καταφρ. τινῶν ‖ K I 41 = Ap. II 18 ἐπὶ τοῦ ἀηδοῦς καὶ ἀναρτύτου = D II 12 : G. C. M I 25 nil nisi ἐπὶ τοῦ ἀηδοῦς. K I 47 = Ap. II 5 ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων = D II 10 : G. C. L I 13 ἐπὶ τῶν βλαβερῶν. ‖ K I 54 = Ap. I 82 ὅτι δεῖ (τὴν Ap. male) δωρεὰν ἀφειδῶς ἢ ἀκενοδόξως χαρίζεσθαι cf. D I 34 : G. C. M I 33 ὅτι δεῖ δωρεὰν εὐεργετεῖν. ‖ K I 68 = Ap. II 32 ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις ἀσυμφωνούντων καὶ ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν cf. D II 16 : G. C. M I 36 ἐ. τ. μὴ συμφωνούντων ἀλλήλοις rel. om. ‖ K I 76[b] = Ap. II 98 ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων· Κροῖσος γὰρ ἑαυτῷ πολέμιον ἐπεσπάσατο (ἀπεσπᾶτο Ap. male) Κῦρον (Κύρον K male) = D I 75 ad verbum: G. C. M I 48 nil nisi ἐ. τ. κακὰ ἑαυτ. ἐπισπ. K II 2 = Ap. III 93 ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων μὲν (μὲν om. Ap.) δὲ ὑπερβολὴν δὲ πλούτου παῤῥησιαζομένων = D II 93 ad verbum: G. C. M I 29 ἐ. τ. διὰ πλοῦτον ἐμφανιζομένων ἢ εὐημερούντων. K II 26 = Ap. III 23 ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου λαμβανόντων τὰ κάλλιστα (adde τῶν cum Gaisf.) ἐν (ἐπὶ Ap.) τῇ παιδείᾳ = D I 77 : G. C. L I 24 ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου τὰ τῶν τέχνων κάλλιστα ἀποδιδόντων. K II 98 = Ap. VI 96 Ἐκπερδικῆσαι· τὸ διολισθῆναι καὶ ἀποδρᾶναι. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν περδίκων· πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρευτὰς = Bodl. 392 ad verbum fere: G. C. M III 3 Ἐκπερδικίσαι ** καὶ ἐκκλῖναι· ἐπὶ τῶν διαδιδρασκόντων τοὺς θηρευτάς ‖ K III 17 = Ap. VII 42 Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις· ἐπὶ τῶν δι᾽ ἔρωτα ὑπνηλῶν· ἐπειδὴ ὁ Ὕπνος ἐρασθεὶς μειρακίου Ἐνδυμίωνος ἔτι καὶ νῦν λέγεται κατέχειν αὐτὸν (Ap. κατέχ. αὐτ. λέγ.) κοιμώμενον cf. Athoum I 20: G. C. M III 11 Ἐνδυμίωνος ὕπνον ὑπνώττει· ἐπὶ τῶν πολλὰ κοιμωμένων. rel. om. ‖ K III 21 = Ap. VIII 15 Εὐγενὴς ἐκ βαλαντίου· ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων cf. Zen. P II 88 : G. C. M III 24 ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον τιμωμένων ‖ K III 53 = Ap. IX 86 ἐπὶ τῶν κοσμούντων τὸ κληρονομιαῖον γήδιον· σπαρτίῳ γὰρ ἐκληροδοτοῦντο: G. C. M III 82 ὅτι δεῖ στέργειν τῇ δεδομένῃ τύχῃ καὶ ἀνέχεσθαι. ‖ K IV 1 = Ap. XII 25 ὅτι δυσχερὲς ἐκ φαύλου ἀγαθὸν (Ap. ἐκ φαύλων ἀγαθὰ scribe ἀγαθούς cum D) ἀπεργάσασθαι = D VI 92 : G. C. M IV 50 ἐπὶ τῶν ἀδιορθώτων. ‖ K IV 40 = Ap. XV 21 . . ταῖς γὰρ ῥαχίαις συνεχῶς εἰσβάλλοντα τὰ κύματα ψόφον ἀποτελοῦσι cf. D. VII 99 :

G. C. P III 58 . . ψόφον γὰρ ἀποτελεῖ βαλλομένη τοῖς κύμασιν ‖ K IV 50 = Ap. XVI 86 διὰ τὸ τειχίσαι τὸν Πειραιᾶ (K Πειρεᾶ male) ἢ ὅτι σοφίας δόξαν Θεμιστοκλῆς ἀπηνέγκατο: G. C. P III 71 nil nisi σοφίας γὰρ δόξαν οὗτος ἀπηνέγκατο. ‖ K IV 78 = Ap. XVII 69 ἐπὶ τῶν ὑπὲρ μηδενὸς χρησίμου (χρησίμων K) φιλοτιμουμένων cf. Zen. P VI 28 (pag. 170, 19): G. C. P III 87 ἐπὶ τῶν ὑπὲρ μηδὲν πονούντων, G. C. L III 23 ἐ. τ. μηδενὸς ἀξίων. ‖ K IV 83 = Ap. XVII 70 ἡ παροιμία παρὰ Δεινολόχῳ quae verba omisit G. C. P III 94.[1]) Itaque quae explicationes a Gregorio mutatae sunt et decurtatae cum Vaticano valde discrepant.

Neque minoris momenti esse mihi videtur, quod duplicis proverbiorum ordinis a Gregorio instituti nullum in K vestigium exstat. Gregorius enim ita disposuit copias suas, ut lemmata ab eadem littera incipientia in duas digereret partes (in usum scholarum?) quod, si Mosquensem cum K comparaveris haud difficile intelleges; veluti sub littera γ — ut neque uberrimam eligam seriem, neque tenuissimam — proverbia in K et M hoc decurrunt ordine:

G. C. M pars I	Vaticanus K[2])	G. C. M pars II
	II 54	= **II 66**
	II 55	= II 67
	II 56	= II 68
II 50 =	II 57	
	II 58	= II 69
	II 59	= II 70
II 52 =	II 60	

1) Haud neglegenter praetermisi hoc loco proverbia, quae in K et Ap. eisdem verbis explicata in codd. Gregorianis interpretatione omnino carent, velut: K I 67 = Ap. III 57: G. C. M I 62 ‖ K I 100 = Ap. III 91: G. C. M I 64 ‖ K II 9 = Ap. I 51: G. C. M I 70 ‖ K II 24 = Ap. III 66: G. C. M I 77 K II 27 = Ap. IV 1: G. C. M I 80 ‖ K II 33 = Ap. IV 22: G. C. M I 85 ‖ K II 63 = Ap. V 63: G. C. P I 100 ‖ K II 64 = Ap. V 22: G. C. M II 54 ‖ K II 78 = Ap. V 36: G. C. M II 65 ‖ K II 83 = Ap. VI 29: G. C. M II 80 ‖ K III 16 = Ap. VII 8: G. C. M III 21 ‖ K III 32 = Ap. VIII 38: G. C. M III 57 ‖ K III 37 = Ap. VIII 69: G. C. M III 63 ‖ K III 100 = Ap. XII 24: G. C. M IV 51 ‖ K IV 16 = Ap. XIV 40: G. C. M IV 88 ‖ K IV 39 = Ap. XV 1: G. C. M V 6 ‖ K IV 91 = Ap. XVIII 11: G. C. M V 14 ‖ K V 3 = Ap. VIII 32: G. C. M V 15. Facile enim obiciat quispiam hoc posse fingi, easdem explicationes a codd. volgatis omissas in integra conlectione Gregoriana exstitisse.

2) Minus recte Wilamowitzius (cuius sententiam vide apud Warnkrossium l. s. s. pag. 16 adn. 27) Krameri codicem Gregorii proverbia permiscuisse et in unum litterarum ordinem redegisse opinatur. Testatur enim ordo proverbiorum, qualis exstat in Ps.-Diog. I, Vaticanum ordinem quamvis mutatum integriorem servasse, Greg. Cyprium conlectionem bifariam distribuisse. Sed optimo iure Wilamowitzius et Crusius (pag. 41 adn. 4) Warnkrossio oblocuti sunt, qui, cum causa ordinis mutati minus pateret, facili negotio alteram cuiusque litterae partem, quae in Pant. non exstat, a Gregorio abiudicavit, quamquam proverbia et explicationes ex eodem fonte hausta eandem prorsus prae se ferunt formam naturamque atque proverbia prioris partis.

G. C. M pars I	Vaticanus K	G. C. M pars II
	II 61	= II 71
II 53 =	II 62	
II 54 =	II 64	
II 55 =	II 65	
II 56 =	II 66	
II 57 =	II 67	
II 58 =	II 68	
	II 69	= II 72
II 59 =	II 70	
	II 71	= II 73
II 60 =	II 72	
II 61 =	II 73	
	II 74	= II 75
II 62 =	II 75	
II 63 =	II 76	
II 64 =	II 77	

Utramque vero cuiusque litterae partem Mosquensis solus servavit, Pantinianus alteram plane neglexit, Leidensis et Vaticanus gemelli ex ea quam Pant. praebet parte pauca tantum proverbia adferunt, alteram integram fere exhibent. Neque tamen omnium copiossimus codex M etiam fidelissimus est habendus, immo redundat corruptelis nonnullasque plane omisit explicationes ab alio codice adlatas; quae singillatim persequi non meum puto.

Iam si quaeris, utrum Vaticani et Gregorii Cyp.[1]) conlectiones totas ex Ps.-Diogeniano pendere censeam, an copiis ditatas esse aliunde depromptis, nullam dico mihi esse causam, cur proverbia, quae a Ps.-Diog. nostro deterrimo omissa in Apostolii farragine eisdem fere verbis explicantur, a recensione B abiudicem. Dubito de aliis harum conlectionum proverbiis cum Bodleiano bene congruentibus, quae aut in Apostolio leguntur sed enarrationibus instructa ex Suida aliisque haustis, aut plane ab illo sunt omissa.[2]) Pauca tamen remanent, quae cum in ceteris paroemiographis frustra quaeras ex alio fonte in epitomen illam inlata videntur, qua usi sunt Gregorius et Vaticani scriptor.

Ergo, ut summam disputationis ad certum quendam finem progressae paucis comprehendam, satis mihi demonstrasse videor, omnes paroemiographos Byzantinos codices Ps.-Diogenianeos expilasse, quorum duae erant classes: recensio A et explicationum ubertate et multitudine lemmatum praestantissima, ex qua pendent epitome Vindobonensis et Macarii conlectio; recensio B, cuius ex codicibus deterrimis et interpolatis Ps.-Diogenianus a Schotto, Gaisfordo, Leutschio editus est; multo copiosiorem et emendatiorem

1) Leidensis cod. additicia si exceperis ex scholiis Platon. deprompta.
2) Quibus duos adde locos G. C. M II 96 = D V II 49 et G. C. M IV 70 = D V III 54.

Apostolius exhausit codicem, ex quo etiam epitome pendet a Greg. Cyprio et Vaticani scriptore expilata. Quam codicum necessitudinem hoc stemmate describere possumus:

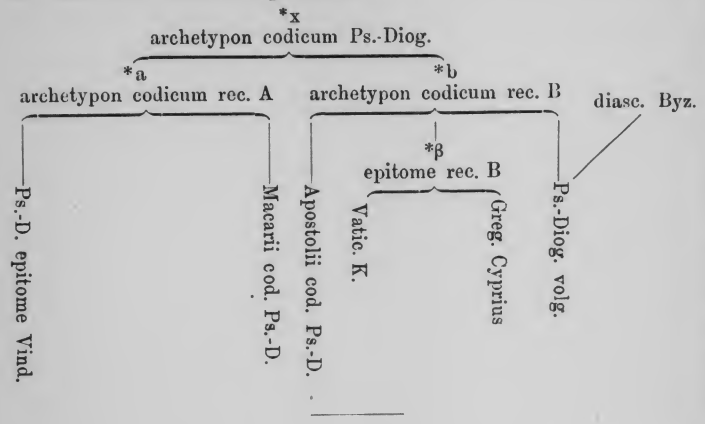

Reliquam huius commentationis partem in supplementis annalium philologicorum Fleckeis. huius anni invenies.

Vita.

Natus sum Carolus Fridericus Augustus Brachmann Stuttgartensis a. d. X Kal. Mai. a. 1860 patre Guilelmo matre Maria e gente Brutzeriana, quos ambos adhuc salvos esse valde gaudeo. Fidei addictus sum luthericae. Primis litterarum rudimentis imbutus Vratislaviae, quam in urbem parentes a. 1861 migrarunt, vere a. 1870 in gymnasium Sanctae Mariae Magdalenae receptus sum. Ubi maturitatis testimonium adeptus inde a vere a. 1880 usque ad hoc tempus in alma universitate Lipsiensi in philologica studia incubui atque audivi viros inlustres Curtium Crusium Drobischium Heinzium Hildebrandum Holzapfelium Langium Lipsium Overbeckium Ribbeckium Voigtium Zarnckium. Seminarii „germanistici“ sodalis ordinarius fui per duo semestria. Societatibus suis ut interessem Crusius Hildebrandus Holzapfelius Lipsius Ribbeckius benigne permiserunt. Quibus omnibus gratias et nunc ago et semper habebo quam maximas.

APR 5 1971

COLUMBIA UNIVERSITY
0026061007